

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2014
ročník X.
cena 10,- Kč

foto na titulní straně: J. Srholec

nakreslil Milan Kocmánek

OBSAH

Slovo starosty	2	Navštívili jsme Babičku.....	21
Úřední hodiny MěÚ Lanžhot	3	Ohlédnutí za probíhající sezónou... ..	22
Výpis usnesení z ustavujícího jednání.....	4	Basketbalistkám začala sezóna.....	23
Hospodaření města Lanžhot.....	5	Nejen tabulkové soutěže.....	24
Společenská kronika.....	7	Přivítali jsme nové družstvo.....	25
Zemřela moje kolegyně a učitelka.....	9	Florbal už po dvanácté.....	26
Padesát let zpívání v kostelním sboru.....	9	Úspěchy našich siláků	28
Lidová kultura – naše regionální dědictví ..	11	Malá škola finanční gramotnosti.....	30
Vlasy	13	Zpátky	32
Nejbližší plánované akce.....	15	Škola slaví 90. výročí založení.....	33
Svatoštěpánské žehnání koní	15	Slovo úvodem.....	34
Vánoční příběh padesátých let.....	16	Škola v jednotlivých letech	35
Skauti v novém školním roce.....	17	Slovo závěrem	39
Hmyzí domečky v Lanžhotě.....	18	Ze vzpomínek bývalých pedagogů i žáků...40	
Snažíme se zapojovat členy STP.....	19	Ze slohových prací letošních deváťáků...48	
Klíče.....	20		

*Krásné prožití vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce*

přeji všem spoluobčanům

*starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města.*

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí Lanžhotčané,

děkuji všem, kdo mi ve volbách vyslovi-li důvěru a dali mi svůj hlas. Výsledek byl potěšující a zároveň zavazující. Je pro mne velkou ctí, že jsem byl zvolen starostou města Lanžhot. Svoji práci a zodpovědnost s ní spojenou beru velice vážně.

Hned v úvodu bych rád poděkoval svému předchůdci, panu Františku Hrnčířovi, za předání úřadu a za jeho vstřícnost a ochotu kdykoli pomoci.

Nástup nového vedení byl poněkud náročnější než obvykle, jelikož právě probíhala realizace několika projektů zároveň. Občas to na radnici vypadalo a vypadá jako v operačním štábu. „Bojové“ podmínky jsou zvýrazněny i právě probíhající rekonstrukcí radnice. Prosím tímto občany, aby byli k chodu úřadu v těchto dnech shovívavější a vydrželi to až do konce února, kdy by mělo být vše hotovo. Jako malou náplast jsme pro Vás připravili rozšíření doby úředních hodin. Ve středu si tak budete moci vyřídit své věci až do 18 hodin!

Dále se jednalo o rekonstrukci a úpravu ulice K. Černého u nádraží. Mezitím se uváděl do provozu bezpečnostní kamerový systém u základní školy a na Náměstí. Systém kamer je připojen na dispečink břelavské městské policie, která zajišťuje nepřetržitý dohled a bude připravena kdykoliv zasáhnout. Současně se dokončuje oprava a zateplení staré školy. I přesto, že je to trochu náročnější, snažíme se dodržet, nebo spíše vylepšit, vzhled jako před zateplením.

Potěšujícím bylo, že hned v prvním týdnu jsme mohli převzít zametací stroj, který byl pořízen z dotace Státního fondu životního

prostředí v rámci programu Snížení prašnosti ve městě. Jedná se o víceúčelové zařízení, které bude využíváno celoročně a pomůže nám s udržováním čistoty ve městě.

Z připravovaných akcí nás nejprve čekal tradiční vánoční jarmark, který letos připadl na sobotu 29. 11. před první adventní nedělí. Bohužel ve stejnou dobu byly pořádány adventní slavnosti v Břelavi, a tak nebylo možno si vypůjčit jejich dřevěné stánky, na které jste byli zvyklí v minulých letech. Snažili jsme se zajistit přiměřenou alternativu tak, aby tato vyhledávaná a očekávaná akce opět dopadla ke spokojenosti všech. I dospěli se tak mohli potěšit, až se v očích těch nejmladších rozzářila světýlka při slavnostním rozsvícení vánočního stromu.

Hned při nástupu se mne několik lidí ptalo, zda-li se bude konat tradiční vánoční zabijačka na dvoře muzea. Myslím, že v dobrých tradicích by se pokračovat mělo, a tak bych rád všechny pozval na tuto oblíbenou akci i letos. Samozřejmě nebude chybět ani ohňostroj na Náměstí.

Mezi ty nejbližší úkoly, které bychom rádi ve vedení obce splnili, patří reorganizace a optimalizace chodu práce městského úřadu tak, aby opatření vedla ke větší spokojenosti občanů při vyřizování úředních záležitostí. Kromě již zmiňovaného rozšíření úředních hodin, by k tomu měla přispět i zcela nová koncepce pojetí interiéru městského úřadu. V těchto dnech také pracujeme na doladění nové podoby webových

stránek města Lanžhot a uvítáme též i Vaše podněty.

Milí spoluobčané, nové vedení má před sebou čtyři roky práce pro naše město. Do těchto čtyř let vstupujeme s odhodláním a s chutí do nových věcí a výzev. Budeme se snažit o přetváření v moderní město s dobrou občanskou vybaveností, kvalitním školstvím, s péčí o naše seniory a možnostmi vytváření zázemí pro volnočasové aktivity všech věkových kategorií.

K běžnému standardu města patří bezpečnost, funkční a upravené komunikace, podpora podnikatelských aktivit, podpora volnočasových aktivit, kulturního a společenského života, podpora vzdělávání aj. U nás v Lanžhotě se k tomu připojuje rovněž zachování a rozvíjení folklórních tradic.

Rádi bychom podpořili i aktivity v oblasti turistického ruchu. K tomu by mělo přispět mj. i vybudování návštěvnického centra a přírodního koupaliště v blízkosti areálu Na Šlajsi. Rovněž naše Náměstí by si zasloužilo komplexní rekonstrukci a doplnění vhodnými prvky.

Jako velkou výzvu přijímám zajištění a instalaci bankomatu v Lanžhotě. Víím, že to bude tak trochu „boj s větrnými mlýny“,

ale jsem připraven nasadit značné množství energie, aby se nám to podařilo.

Milí Lanžhotčané, rád bych navázal se všemi občany i zastupiteli konstruktivní a otevřený dialog. Dle mého názoru, nejde ani tak „o politickou příslušnost“, jako spíše o zdravý rozum a ochotu spolupracovat. Voliči nám všem dali mandát, závazek k odpovědné práci ve prospěch města, při které bude potřeba hodně tolerance a vzájemného respektu. Vždyť se jedná o společnou věc – o jednoho společného jmenovatele, kterým je pro nás město Lanžhot.

Přeji všem pohodové a klidné Vánoce. Ať se Vám (i nám) vše daří!

Ladislav Straka

Úřední hodiny Městský úřad Lanžhot

Abychom občanům vyšli co nejvíce vstříc, prodloužili jsme ve středu úřední hodiny, a to do 18.00 hod.

Pondělí	7.30-12.00 / 13.00-17.00
Úterý	7.30-12.00
Středa	7.30-12.00 / 13.00-18.00
Čtvrtek	7.30-12.00 / 13.00-16.00
Pátek	7.30-12.00

nové zastupitelstvo

Výpis usnesení z ustavujícího jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 5. 11. 2014

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

1. **určilo** ověřovateli zápisu Ing. Martina Drobíka, Ph.D. a Ing. Annu Strakovou a zapisovatelku paní Annu Moučkovou
2. **schválilo** navržený program ustavujícího zasedání
3. **schválilo** zvolení jednoho místostarosty
4. **určilo**, že pro výkon funkce starosty města a místostarosty bude člen zastupitelstva dlouhodobě uvolněn. Počet členů rady stanovilo na 7
5. **zvolilo** starostou města Lanžhot Mgr. Ladislava Straku
6. **zvolilo** místostarostkou města Lanžhot Bc. Petru Říhovou
7. **zvolilo** členem rady města Lanžhot Ing. Josefa Haluzu
8. **zvolilo** členem rady města Lanžhot Ing. Aleše Uhru
9. **zvolilo** členem rady města Lanžhot p. Zdeňka Kořínka
10. **zvolilo** členem rady města Lanžhot p. Františka Hrnčíře
11. **zvolilo** členem rady města Lanžhot p. Pavla Cipryse
12. **zřídilo** finanční výbor a kontrolní výbor. Počet členů finančního výboru stanovilo na 7 členů a kontrolního výboru na 9 členů
13. **zvolilo** předsedou finančního výboru Ing. Aleše Uhru
14. **zvolilo** předsedou kontrolního výboru p. Pavla Cipryse

15. **schválilo**, jako zástupce města Lanžhot na valných hromadách a. s. Hantály, VaK Břeclav a VaK Hodonín starostu a místostarostku a určilo zastupitele ke spolupráci s pořizovatelem územního plánu starostu
16. **schválilo** vedoucí příspěvkové organizace Správa majetku města Lanžhot místostarostku Bc. Petru Říhovou
17. **uložilo** připravit návrh rozpočtu města na rok 2015
zajistí: rada města
termín: do příštího zasedání zastupitelstva města
18. **uložilo** připravit jmenovitý návrh na doplnění výboru finančního do počtu 7 a kontrolního do počtu 9 členů
zajistí: předsedové finančního a kontrolního výboru
termín: do příštího zasedání zastupitelstva města

V Lanžhotě dne 5. 11. 2014

starosta města Lanžhot Mgr. Ladislav Straka

Hospodaření města Lanžhot za rok 2013 bylo oceněno iRatingovým stupněm „B+“

Společnost CRIF – Czech Credit Bureau, a.s. aktuálně ohodnotila hospodaření města Lanžhot za rok 2013 druhým nejvyšším iRatingovým stupněm „B+“ a udělila městu čestný certifikát. Stupeň „B+“ prokazuje vynikající finanční stabilitu ekonomických ukazatelů, v nichž obec převyšuje rámec obcí se srovnatelným počtem obyvatel. Podle analýz společnosti CRIF Czech Credit Bureau, a.s. není navíc finanční stabilita obce výrazně ovlivněna okolním prostředím a horšími ekonomickými podmínkami regionu.

Město Lanžhot se nachází v okrese Břeclav v Jihomoravském kraji a patří do kategorie 1 000 - 4 999 obyvatel. Z celkového počtu 62 obcí v okrese Břeclav dosáhlo hodnocení iRatingovým stupněm „B+“ pouze pět obcí a v celém kraji pak pouze 6,9 % obcí.

Hodnocení vychází z rozpočtových a účetních výkazů města, vybraných dat Českého statistického úřadu a z dalších nefinančních ukazatelů, jako například míra nezaměstnanosti v okrese, podnikatelská aktivita v okrese, průměrná mzda v kraji a další. Reflektuje celkový vývoj ukazatelů za poslední tři roky a společnost CRIF – Czech Credit Bureau, a.s. ho zpracovává každoročně pro všechny obce již od roku 2002.

„Odborné hodnocení hospodaření naší obce službou iRating je pro nás ideální zpětnou vazbou, která nám umožnila nezávisle vyhodnotit dosavadní hospodaření,“ sdělil bývalý starosta obce František Hrnčíř. A dodal: „Zároveň vedení naší obce získalo potřebné informace o tom, jak na základě získaného ratingového hodnocení vhodně přizpůsobit další kroky v našem hospodaření.“

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Lucie Tučková
Miroslava a Radek Tučkovi, Náměstí

Kristýna Hasilová
Jarmila Venglovičová a Jan Hasil,
Havlíčková

Anita Vaidová
Michaela a Pavel Vaidovi, Sadová

Ján Pollák
Michala a Ján Pollákovi, Přívoz

Vojta Jurnečka
Veronika Hudečková a František
Jurnečka, Kout III.

Nina Koriťáková
Markéta Popelková a František Koriťák,
U Stadionu

Lukáš Uher
Helena a Jaroslav Uhrovi, Nová

Aleš Holomek
Jana a Aleš Holomkovi, Kout III.

Antonín Tuček
Alena Helešicová a Antonín Tuček,
Břeclavská

David Zonyga
Zdeňka a Radek Zonygovi, Vinohrady

Jan Krejcar
Jana Hrubá a Leoš Krejcar, Vinohrady

Marie Racková
Eva Marie Bittnerová a Roman Racek,
Nádražní

Patrik Billa
Petra Hrnčářová a Marek Billa, J. Nerudy

Filip Uhlíř
Lenka a Marek Uhlířovi, Sokolská

Eliška Hakalová

Iva Sklenářová a Luděk Hakala, Krátká

Zuzana Bartošová

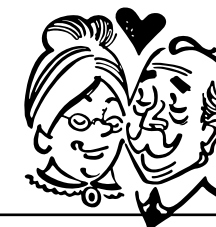
Anežka a Cyril Bartošovi, Lipová

Sňatky

Jitka Hasilová, Lanžhot
a **Libor Hrnčíř**, Lanžhot

Sabina Vlková
a **Miroslav Hrnčíř**, Lanžhot

Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA
Anna a Bohumil Klvaňovi, Bří Mrštíků
Zdenka a Dezider Kováčovi, U Stadionu

50 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA
Marta a Jan Hrubých, Zahradní
Marie a Norbert Pfefferovi, I. Olbrachta
Ludmila a Josef Švachovi, Smetanova
Eva a Ladislav Jeřábekovi, Kostická
Jitka a Miroslav Trubačovi, Stráže

Výročí narození

96 let
František Uher, Stráže

93 let
Marie Petřlová, Kostická

92 let
Zdeněk Vítovský, II. Příční

91 let
Barbora Prajková, Stráže

90 let
Michal Tuček, Nová
Božena Tučková, U Hřiště

85 let
Drahoš Čekal, Na Peci

80 let
Terezie Bartošková, Pastvisko I.
Maria Kóňová, Kostická
Božena Černá, Pastvisko I.
Marie Fojtíková, K. Černého
Anna Čekalová, Kout III.
Marie Matušková, Nová

75 let
Růžena Říhová, Na Dílni
Eva Hoferová, Havlíčkova
Libuše Čápková, Záhumní

70 let
Anna Říhová, Hrnčířská
Ludmila Vladárová, Nová
Emilie Holobrádková, Nová
Pavel Gál, U Stadionu
Božena Pavelková, Gagarinova

65 let
Květoslava Trubačová, J. Nerudy
Vítězslav Kosek, F. Palackého
Petr Mikulič, Mlýnská II.
Ludvík Tuček, Sokolská
Josef Černý, Gagarinova
Ludmila Samuelová, Krátká
Božena Šestáková, U Stadionu

Marie Tvrdá, Záhumní
Ludvík Uher, Komárnov
Václav Hanzl, Souhrady
Jiřina Radoňová, Zahradní
Stanislav Helešic, Zahradní
Vladimír Petrla, U Stadionu
František Tuček, Náměstí
Jiřina Klímková, Kostická

60 let
Jarmila Bartošová, Kout II.
Miloslav Poláček, Masarykova
Libuše Tučková, Stráže
Zdeněk Darmovzal, Zahradní
Marie Gašparová, Nádražní
Zita Uhrová, Lipová
Miroslav Hrnčíř, MUDr. Kepáka
Antonín Bartoš, Komárnov
Josef Hodonský, Luční
Pavel Uher, Nová
Jitka Gálová, Kostická
Milena Michalíková, Kostická
Dana Mrázová, MUDr. Kepáka

Úmrtí

Jarmila Launerová, 73 let, Pastvisko II.
Marie Mikuličová, 89 let, Kostická
Věra Hrubá, 78 let, M. Šolochova
Růžena Létalová, 70 let, Nádražní
Ladislav Hrnčíř, 84 let, Kout III.
František Gazdík, 77 let, Kostická
Zdeněk Třetina, 64 let, Lesíčková
Jindřiška Kubovičová, 76 let, MUDr. Kepáka

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzavěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě.

Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Zemřela moje kolegyně a učitelka

Jaroslava Bartošová

Když jsem se dověděla, že zemřela paní Věra Hrubá, byl to pro mne šok. Tři dny předtím jsem s ní totiž mluvila a pozvala ji na setkání knihovnic, které bylo plánováno na konec listopadu v naší knihovně. Domluvila jsem s ní, že jí zajistím odvoz autem a že společně vzpomínáme na uplynulá knihovnická léta. To už se bohužel nestane. V knihovně pracovala 25 let, v letech 1968 – 1993. Dvanáct let byla v knihovně sama, spolu jsme zde byly třináct let. Naučila jsem se při ní mít ráda knížky, pracovat se čtenáři, pomáhat jim s výběrem. Teď už můžu vzpomínat jen já a spolu se mnou vy, kteří jste ji znali a potkávali ji v naší knihovně.

Věra Hrubá

Padesát let zpívání v kostelním sboru

Marie Prajková, rozená Bartošová

Začínal prosinec roku 1964 a měla se konat výroční mše svatá za P. Františka Beneše, bratra mé babičky, který byl právě před rokem v rodném Lanžhotě pochován. Naše maminka měla přání, abychom spolu se sestrou Ludmilou na této mši sv. strýčkovi na kůru zazpívaly. Její bratranec, varhaník František Michalica, jí odpověděl, že v tom nevidí problém, ale kdo chce zpívat v kostele sóla, musí také zpívat v kostelním sboru.

A tak se stalo, že jsme s mou sestrou Ludmilou, já ve čtrnácti a ona ve třinácti letech, poprvé zpívaly o těchto Vánocích s lanžhotským kostelním sborem. Tento sbor byl složen ze starších zpěvaček a zpěváků (generace našich rodičů) a z mladších zpěvaček, které byly od nás o něco starší. Návlek kostelních skladeb se nám líbil. Byly to písně jiné, než jsme zpívaly během roku. Vánoční skladby (mše)

byly vícehlasé a sbor nedoprovázely jenom varhany, ale celý orchestr. Tyto sborové skladby byly pro soprány a tenory napsány hodně vysoko a právě v tomto zpívání jsem si libovala. Od začátku listopadu byla každý týden u varhaníka v hudební síni zkouška, na kterou jsme se těšily, protože když odešli starší zpěváci a zpěvačky, varhaník změnil repertoár a my jsme spolu s jeho harmoniem hodinu nebo dvě zpívaly tehdejší šlágry

foto: archiv M. Prajkova

foto: archiv M. Prajkova

jako Děti z Pirea, Včera neděle byla a další tomu podobné. Nikdy však nechybělo tango Nebi buď za to dík, že je ze mne bubeník. Tuto píseň měl strýček Michalica nejraději, protože kromě varhan hrál ještě na harmoniku a při tom bubnoval na bicí.

V květnu roku 1968 po smrti P. Františka Streita do Lanžhota přišel nový farář P. Josef Valerián. Zanedlouho na faru přišly také dvě řádové sestry. Ta jedna, sestřička Bedřiška, byla hudebně vzdělána a začala s mládeží a školními dětmi zpívat nové písně, které byly mladou generací oblíbeny, protože byly svižné, rytmické. Po čase se pár kluků naučilo hrát na kytary a začali jsme v kostele zpívat při mších, kterým jsme říkali „rytmické“. A tak do tohoto sboru přibyl ještě můj bratr Cyra a nejmladší sestra Anička. Když jsme každou neděli přišli z kostela, začali jsme stařečkovi zpívat, co jsme zpívali v kostele, ale potom i písně světské. Mnohdy se nám čas oběda maličko posunul, ale zato jsme si dobře zazpí-

vali a tyto krásné chvíle nám navždy zůstaly v našich vzpomínkách. S odchodem duchovního otce P. Josefa Valeriána v roce 1976 tyto rytmické mše skončily, protože odešla také sestřička Bedřiška. A už zase zůstalo pouze u klasického zpívání zpěvacek při nedělních bohoslužbách a smíšeného sboru o Vánocích, Velikonocích a o hodech.

Významné pro mne byly Vánoce v roce 1972, protože to už jsem byla na mateřské dovolené. Ale celé svátky jsem odpovídala bez ztráty květiny a za odměnu nám Tři králové přinesli syna Marka. I Vánoce roku 1973 jsem zpívala se svým druhým synem, ale to jsem ještě netušila. Luděk se narodil začátkem srpna příštího roku.

A tak čas plynul. Za dobu mého zpívání se ve sboru vystřídali tři dirigenti a dva varhaníci. 25 let dirigoval sbor Ludvík Prajka starší a když před Vánocemi 1989 náhle zemřel, taktovku převzal jeho syn a můj manžel, Ludvík Prajka mladší. Po 22 letech však post sbormis-

tra pro nemoc předal našemu synovci Lukášovi Prajkovi, absolventu brněnské konzervatoře.

Varhaník František Michalica si ve hře na varhany vychoval svého syna Františka a když přišel čas, varhany mu předal.

I ve sboru se pěvecké obsazení časem obměnilo. Starší zpěvačky od devadesátých let postupně odcházely a byly nahrazeny děvčaty mladšími, ale bylo nás stále méně. Náš ženský sbor byl vlastně utvořen před 27 lety ze zpěvacek sboru kostelního. I naši dva synové a další muži z mužáckého sboru se postupně do kostelního sboru začlenili.

Kromě zpěvu sborového jsem také dostala možnost zpívat i několik sólových písní. Myslím, že tou nejnáročnější skladbou bylo pro

mne Aleluja od skladatele Wolfganga Amadea Mozarta. Poprvé jsem ji zpívala o Velikonocích roku 1968 a potom ještě téměř čtyřicet let. Nejvíce jsem si však zamilovala Ave Maria ať už od skladatele Franze Schuberta, nebo od Charlese Gounoda. A protože jsem se narodila v mariánském měsíci květnu, vždycky jsem jednu z těchto skladeb v den svých narozenin v kostele zpívala.

Letos se píše rok 2014 a tak od mého prvního zpívání v kostelním sboru právě uplynulo padesát let. Bohu díky za ně.

Přála bych si, aby si stejné výročí mohli připomenout i dnešní mladí zpěváci, kteří v kostelním sboru zpívat začínají.

Lidová kultura - naše regionální dědictví

Silvie Markovičová

Mnozí z nás si zcela neuvědomují hodnotu kulturního dědictví, které nás obklopuje a je do naší doby předáváno v délce asi dvou století. Není pochyb o tom, že prošlo mnohými změnami s vý-

vojem stále zrychlující se doby. Nutné si je však uvědomit hodnotu, jež se bez snahy lidí, kteří se budou usilovat o její uchování, v této době neobejde. Hrozil by reálný zánik odkazu našich předků. Pokud totiž

foto: V. Krásná

není pochopen tento odkaz už v základu, a to primárně v rodině, je těžké jej rozvíjet dál pro další generace. Kroj - nejproměnlivější doklad lidové kultury se v dnešní době stává pouhým fenoménem. Z obcí, kde vzlínají poslední plaménky živého folkloru, pomalu odchází. Myslím, že současná skepse je na místě. Folklor se stává totiž komerčním hlediskem

doby a zájem mladé generace se ubírá na-prosto jiným směrem. Pak zůstává otáz-kou, zdali úsilí lidí, kteří se snaží o to, aby tomu bylo jinak, tento fakt alespoň mini-málně oddaluje. Jedním takovým projek-tem, jež za podpory Nadace Vodafone ČR na Podluží vznikl, byly tak zvané I. kro-jové dílny. Krojové dílny byly synonymem pěti podzimních nedělí, kdy se folklorní nadšenci schá-zeli v kulturním domě v Prušán-kách a předávali si nejen své vlast-ní zkušenosti, poznatky či vzpo-mínky, ale pře-devším postupy přípravy a výroby kroje tradičním způsobem. První přednáška, která se v rámci těchto dílen uskuteč-nila, se zaměřila

na správné krojové oblékání, údržbu kroje, celkový výraz a chování v kroji, ale také jsme si poukázali na prvky, které kroj uvádí do sféry již zmíněné komerce – strojovou výrobu po mnoha identických kusech apod. Také jsme se shodli na tom, že bílé vyšívány molový kapesníček patří i k chlapeckému kroji – připnutý v čer-venicích. Odborné oko Marie Zonygové z Lanžhota nám v této dílně bylo nápo-mocné, stejně jako zkušenosti s obléká-ním chlapců Olgy Němečkové z Prušánek. Druhá dílna se pokusila přiblížit výrobu dívčího, ale i chlapeckého lajblu za pří-tomnosti Růženy Komosné z Dolních Bojanovic, která nedávno oslavila krásné

95. narozeniny. Každý účastník si mohl odnést nákres střihů a mohl se inspirovat vystavenými lajbly našich babiček a dě-dečků, ale také současnou tvorbou Mir-ky Holubové z Ladné a Vladislavi Lekavé z Josefova. Třetí nejnáročnější dílna byla věnována škrobení a žehlení kasaníc. Celý postup od začátku až po konečné sklá-dání nám dokonale předvedla a popsala

foto: Z. Pálka

Marie Nešporová a Marie Morávková ze Staré Břeclavi. Ani tuto neděli nechybělo odborné oko z řad starší generace a opět jsme se mohli ptát i na zkušenosti Marie Zonygové z Lanžhota. Čtvrtá dílna byla věnována malování mašlí, ale také his-torickému hledisku kroje. Myslím, že je důležité nejen ovládat techniky, ale i mít povědomí o tom, jak kroj vypadal dřív a jak se postupně vyvíjel. To jsme si ukáza-li na obrazových materiálech z 19. století. Pak jsme se vrhli na teorii malování mašlí a samozřejmě nechyběla ani praxe, kdy si každý účastník mohl vyzkoušet samotné malování pomocí kornoutků s barvou. Tuto dílnu svou účastí podpořila Ludmila

Ciprysová a Marie Švirgová z Lanžhota, které nám ukázaly jak techniku malování kvítek, tak i ornamentu. A kdo jiný by to taky měl být, než ten, který se tomu věnuje dlouhá léta a z jehož rukou vzešlo nemalé množství nádherných děl. Poslední před-náška a dílna se uskutečnily 16. listopadu a jejich tématem bylo vyšívání a šití košile. Své znalosti a zručnost nám přijela ukázat Marie Kořínková z Lanžhota. Zastoupení se rozšířilo i o mladší generaci šikovných rukou taktéž z Lanžhota, a to Dany Uhro-vé a Broni Bartošové. Celou dílnu pak vedla Magdaléna Rutarová z Lužic, která se vyšívání rovněž věnuje. Dílny se setkaly s velkým zájmem veřejnosti nejen blízké, ale i vzdálenější. Je důležité vzbuzovat v li-dech zájem, ale také ukázat, co se za tím vším skrývá, jaké kouzlo má každá krojo-vá součást, jež je vyrobena pod nadaný-ma rukama. Komerční výrobu krojových součástí můžeme zpomalit jediné tak, že dokážeme ohodnotit ruční výrobu našich stařenek, ale i mladší generace, která se o uchování tradičních postupů usiluje. Projekt mohl vzniknout díky Nadaci Vo-

dafone, která si ze 145 přihlášených pro-jektů vybrala, že tuto akci podpoří. Jistě by ale nevznikl, kdyby se nenašlo nadšení čtveřice dívek z folklorního souboru Svě-ráz, a to Radky Tesaříkové z Mutěnic, kte-rá se postarala o sepsání žádosti projektu, komunikaci s nadací, ale i hladký chod dílen po organizační stránce; dále to byla Veronika Krásná z Rakvic, která obsáhla oblast ekonomickou, organizační a foto-grafickou; Magdaléna Rutarová z Lužic, která přispěla tvorbou přednášek, přípravy dílny vyšívání, ale i zajištěním nezbytných prostředků pro chod dílen; a nakonec Sil-vie Markovičová z Lanžhota, která přípra-vovala přednášky z etnografického hledis-ka a vedla dílnu malování mašlí. Velký dík patří všem lidovým umělkyním, které si našly čas a ochotně své zkušenosti předaly dál. Snad nadšení zúčastněných přetrvá a najdou v sobě notnou dávku trpělivosti, která zcela jistě v zápětí povede k nádherným výsledkům. Více o dalších činnostech Svěrázu se dozvíte na jejich webových stránkách www.fssveraz.eu. Najdete zde i odkaz na fotogalerii ze všech dílen.

VLASY

Josef Jožulka Uher

Dědictví otců zachovej nám Pane?

Sedlák Kubiš z Dolní ulice, nedaleko Morové kapličky, gazdoval jako hlava hospodář na gruntě už pátým rokem. Sta-rý Jakub, jeho otec, měl pouze právo dr-žat hubu ve výmince. Nedržel... Stále byl přesvědčený, že není nad jeho hlavu, a že syn „može leda tak práskat nad koňama bičem“, ale na opratě má ještě ruce „gra-mlavé“. Pravda takovou nebyla. Mladý si

vedl dobře v brázdách i mimo ně. Trpělivě snášel otcovo kafrání do veškerého jeho konání, aby si nakonec vždycky prosadil své. Nahněvaný otec se zamkl do výminky a dva dny nejedl. A když se ukázalo, že sy-nova volba byla rozumnější, nepřiznal se k omylu a syna nepochválil.

Den Sodomy a Gomory jednou při-jít musel. Hned kdyby kvůli jednomu na hnojisko neodmetenému kuřinci. Ku-

tiš Rek se zakuklil do boudy, slepice s koutem popřeletovali přes plot do humna a Jakubova mladá žena Terina si v kuchyni zacpávala uši. Nebožka starého Jakuba musela na hřbitově v hrobě ruky za hlavou zalamovat. Otec a syn se do sebe zakousli hádkou, kterou snad nechtěli slyšet ani čerti v pekle. Pokud ústa s ústy šermovala pouze slovy, šlo jen o hrůzu pro uši. Ale pak prchlivost mladého Kubiše, nabobtnala silou ve svalech, příkázání cti otce svého i matku svou bylo to tam.

Bijáckou arénou se stal dvůr. Před výminkou. Kubiš nejprve otce fackou jako koňským kopnutím srazil na zem a potom mu všemi prsty jedné ruky zajel do hustých, šedivých vlasů, dlouhých až po límec, zastřižených „na kastrolek“. Pevně je uchopil jako „kšticí“ plného, zavázaného pytle, a takto do otce jako kůň zapřažený jej smykem táhl ven ze dvora, vrátníci na ulici a na ní prašnou cestou co nejdál od baráku. Za neuvěřitelného ticha. Křik hádky ztratil smysl.

Když už se Kubišovi zdálo, že ho chytá do prstů křeč, ozvalo se mu za patama toto otcovo zvolání: „**Stačí, můj syne, ani já sem svého tatu dále netahél!**“ Kubišovi vyklouzly vlasy z prstů a s nimi i otcova hlava. Tu větu, která vyšla z jejích úst, ucítil Kubiš v duši i těle jako blesk. Vyvrhl ze sebe jakési zvířecí zaskučení a dal se v útek zpátky domů.

Jakoby jedním skokem vpadl nakonec do kuchyně, kde měl v kredenci láhev rumu. Myslel, že jím ze sebe vyplaví vše, co mu najednou připodobnilo hrůznou zkázu Sodomy a Gomory. Ani nezavnímá, že u stolu pláče žena Terina v ústech s uzlem šátku, aby ji snad nezaslechl.

Co se mu do cesty k nepřeskočení postavilo, byla kolébka a v ní spící půlroční synek, kterému bude ještě hodně dlouho trvat, než pozná svět v jeho dobrých i zlých brázdách. Kubiš pokračovatele rodu nesmírně miluje a je hrdý na to, že se tváří podobá jemu samému. A zatím co se mu mozkiem převalují bouřlivé vlny hádky s otcem, a pak činu, v němž na něho položil ruku tak hříšně, zajede si stejnými prsty do husté, černé hřívy vlastních vlasů, a tváří v tvář dítěti znova a znova slyší otcovo: „**Stačí, můj synu, ani já sem svého tatu dále netahél!**“

„Jakúbku, synáčku můj, ty nikedy nesmíš, ne, nesmíš!“ Křičí v něm strach do dálky budoucnosti. Volal by právem, kdyby mu předčasně život nevzala válka?

Starý Jakub se jí nedočkal. Zemřel pokojně ve výmince dřív. Šťastný, že syn ho tenkrát netáhl dál...

I když se to zdá být k nevěře, tento příběh není vymyšlený. Už jako malému chlapci a opakovaně zvědavému mladíkovi mi jej vyprávěla naše maminka Růžena, rozená Černá-Štajarka, která se narodila v Dolní ulici. Tam, kde k smutnému příběhu došlo, někdy na konci devatenáctého století. Za života skoro devadesátileté mamiččiny stařenky Říhové, která jako první událost vložila do mamiččiny paměti. Z ní přešla do mé a pokud bude příhoda otištěna ve zpravodaji, dostane se i do paměti všech jejích čtenářů. Stane se do určitého času nezapomenutelnou. Nepřidáte k ní nějaký pozoruhodný příběh z vaší paměti, nebo z paměti vašich předků? Stačí v hrubých obrysech, redakce jej už i podle vašich připomínek zpracuje natolik, aby zaujal a ušel zapomenutí.

Nejblíží plánované akce

26. prosince	Žehnání koní	Náměstí
26. prosince	Štěpánská zábava	Podlužan
27. prosince	Žehnání vína	Společenský dům
28. prosince	Zabijačka	Dvůr muzea
28. prosince	Ohňostro	Náměstí
17. ledna	Krojový ples	Podlužan
24. ledna	Ples města	Podlužan
14. února	Fašank	Podlužan
20. února	Ples školy	Podlužan
14. března	Místní výstava vín	Podlužan
5. dubna	Velikonoční zábava	Podlužan

SPOLEK KOŇSKÉ STEZKY PODLUŽÍ VÁS ZVE NA JIŽ 8. ROČNÍK AKCE

SVATOŠTĚPÁNSKÉ ŽEHNÁNÍ KONÍ V LANŽHOTĚ

KTERÉ SE USKUTEČNÍ TRADIČNĚ

**26. 12. 2014 NA DEN SVÁTKU SV. ŠTĚPÁNA
VĚ 13.30 HODIN NA NÁMĚSTÍ V LANŽHOTĚ**

**PROGRAM BUDE OPĚT DOPLNĚN ZPĚVEM
A TEPLÉ OBČERSTVENÍ TAKÉ NEBUDE CHYBĚT**

SRDEČNĚ VÁS ZVOU NA SVÁTEČNÍ ODPOLEDNE VŠICHNI ČLENOVÉ SPOLKU

Vánoční příběh z padesátých let

Marie Petřlová

*Přes Klínovec a ostnaté dráty
sněhová vločka proletí
jak vzpomínka, jež s něhou srdce hladí
matky, manželky a děti.*

*Je Štědrý večer, ve vězeňské cele
už se chystají k večeři,
všichni strnou, když rozrušený bachař
jako ďas vltne do dveří.*

*„Kdo vám povolil vyzdobit si celu,
do díry s vámi,“ nadává,
smete ze stolu svíci, kytku jmelí,
větvíčky ze stěn strhává.*

*Když přejde bouře, rozžehnutá svíce
jasným světlem se rozzáří,
když osmnáct MUKLŮ očenáš se modlí,
zloději se to nedaří.*

*Po chvíli cítí dotek Boží lásky,
v tu svatou noc se zázrak stal,
k úžasu všech se k spoluvězni sklonil:
„NAUČ MNE MODLIT,“ zašeptal.*

*Léta plynula, přešlo moře Vánoc,
než svoboda se zrodila,
před čtvrt stoletím za ni na nebesích
svatá Anežka prosila.*

(Podle vyprávění politických vězňů z tábora Nikolaj v Jáchymově.)

Vytoužená svoboda byla vykoupena obětmi stovek popravených, tisíci nelidsky vězněných a strádáním jejich rodin.

Tradicí se stala každoroční pouť na svatý Hostýn. Zde se u památníku obětí komunismu koná důstojná pietní vzpomínka.

foto: Z. Bartošová

Letos 6. září se sešlo asi pět tisíc lidí, mezi kterými byli také občané z Lanžhota. Velkým přínosem byla přítomnost kardinála Dominika Duky, který byl mezi svými spoluvězni srdečně přivítán. Jeho výstižná promluva byla velkým duchovním prožitkem a povzbuzením pro všechny přítomné v zaplněném kostele. Jako každým rokem Posádková hudba Praha doprovázela kladení věnců. Následovaly projevy zástupců vlády, parlamentu, senátu a KPV ze Slovenska. Za přítomnosti skautů zazněla Večerka v podání Vojenské hudby Olomouc. Závěrečná slovenská a česká státní hymna rozechvěla srdce všech účastníků. Hostýnské vrchy ozářené slunečními paprsky tvořily překrásnou kulisu mariánské svatyni, ve které muklové se skloněnou hlavou přijali požehnání od pana kardinála, prosili o sílu k odpuštění a děkovali za dar získané svobody před dvaceti pěti lety.

Pozn. MUKL - muž určený k likvidaci

Skauti v novém školním roce

Tomáš Bernát – Bobr

Nový školní rok jsme odstartovali již tradiční zahajovací schůzkou na lesní šutrovni v lesích pod Lanžhotem, kde jsme se po malé letní pauze opět sešli ve velkém počtu a zavzpomínali společně na velmi vydařený tábor. Poté jsme se se staršími dětmi zúčastnili pietní vzpomínkové akce na lanžhotském hřbitově za vojáky, kteří padli v druhé světové válce. V říjnu proběhla v našem oddíle jedna velká změna, z nejstarších a nejzkušenějších dětí se stali noví mladí vedoucí, kteří teď převážně vedou páteční oddílové schůzky. Jejich první kroky v nové roli vypadají velice slibně. Na konci měsíce jsme se vydali na podzimní výpravu do nádherného města Mikulov, kde jsme prozkoumali historické centrum, mikulovské uličky, netopýry v Turoldově jeskyni, samotný masiv Turold včetně geoparku, Svatý ko-

peček a nemohli jsme opomenout ani zatopený mikulovský lom. Nocleh nám poskytl místní skauti ve své klubovně přímo v centru města. Celá výprava se nesla v duchu pomoci králi Artušovi získat zpět jeho meč Excalibur, což se nám po velkolepém závěrečném nočním boji povedlo! Co nás čeká dále? Na měsíc prosinec je v plánu tradiční akce pro veřejnost s názvem Slavnost světél, kdy budeme opět vypouštět létající lampiony štěstí a tento kalendářní rok zakončíme vánoční besídkou a zdobením stromečku pro zvířátka v lanžhotských lesích.

Více o našem oddílu se můžete dozvědět na stránkách

www.bantuove.blog.cz

foto: T. Bernát

Hmyzí domečky v Lanžhotě

Ilona Vybíralová,
členka občanského sdružení Lužáněk

Pod tímto názvem proběhla na začátku září letošního roku v lokalitě za bývalou hokejkárnou u slepého ramene Kyjovky netradiční akce zaměřená na tvorbu hmyzích domečků. Téma hmyzích domečků není zcela tak nové. Kdo o hmyzích domečcích slyšel nebo je někde viděl, pamatuje si je často jako zajímavé, převážně dřevěné stavby.

O důvodech proč hmyzí domečky stavět a proč by neměly na žádné zahradě chybět, informoval v průběhu akce jeden z poradců Filip Šálek, ze sdružení Lužáněk. Účastníci se mohli dovědět, že v předvrtaných a jiných otvorech se usídlují především včelky samotářky, předchůdci našich uměle vyšlechtěných včel, známých z včelínů a úlů. Včelky samotářky nežijí v rojích, jsou výborní opylovači a především, nejsou útočné. Od včelek samotárek vám nehrozí žádné žihadlo, nevzniká tedy riziko pro alergiky nebo malé děti. Je tak možné zblízka a bezpečně pozorovat způsob jejich života. Kromě včelek samotárek najdou v domečku svůj prostor třeba i čmeláci, slunéčka (berušky), škvoři a další užiteční živočichové, kteří nám na zahradách pomáhají.

A byly to převážně malé děti, pro které byla

celá akce přichystána. Nejmladších účastníků se sešlo bezmála kolem třiceti. Pro všechny bylo připraveno celkem dvacet menších dřevěných domečků a několik desítek keramických květináčů. Tyto korpusy pak děti naplňovaly kůrou, senem, rákosem, větvičkami, šiškami a již zmíněnými provrtanými kusy dřeva a vytvářely tak obydlí pro jeho budoucí osadníky. Žádný z domečků nezůstal nenaplněn nebo nepokreslen. Všechny vyrobené domečky si děti mohli odnést domů, čímž se Lanžhot možná stal městem s největším počtem hmyzích domečků na jižní Moravě.

Na závěr akce pak všichni účastníci, včetně dospělých, společně dokončili jeden velký hmyzí domeček, nebo lépe slovy pana Hrnčíře „činžák pro hmyz“. Tento činžák pro hmyz je součástí projektu návštěvního centra, které má vzniknout na louce u slepého ramene. Hmyzí do-

foto: O. Topolánský

foto: O. Topolánský

meček se tak stal prvním realizovaným prvkem projektu návštěvního centra. Kromě domečku by do konce roku mělo na lokalitě vzniknout ještě broukoviště

(tzv. logger), což jsou volně na zemi nebo do země zakopané kmeny stromů, které mohou sloužit jako domov pro některé druhy brouků. V tomto případě se bude jednat o kmeny topolů, které lemují cestu z Lanžhota k hranicím se Slovenskem. Topoly kolem hlavní cesty se budou z důvodu bezpečnosti seřezávat - měla by se snížit jejich výška o cca 1/3.

Akce se uskutečnila díky finanční podpoře Města Lanžhot a Jihomoravské komunitní nadace. Dárcům patří naše poděkování a taktéž místnímu truhláři za skvěle odvedenou práci a příjemnou spolupráci.

Snažíme se zapojovat členy STP do společenského života

Marie Petřlová

*Kdo nedělá nic pro druhé,
nedělá nic pro sebe.*

J. W. Goethe

Děláme-li něco užitečného pro druhé, nalézáme spokojenost a radost a současně se vzájemně obdarováváme. Každý člověk dostal dar určitého charisma (někdo méně, druhý více), kterým se odlišuje od ostatních lidí. Pokud si někdo uvědomuje v čem je dobrý, měl by svým charismatem obohacovat život druhých lidí. A s tím se nám musí snažit pomáhat i naši členové při společném setkávání.

Na výroční členské schůzi, která se koná v březnu, hodnotíme rok minulý a plánu-

jeme akce na rok příští. Rádi jsme uvítali ve svém středu předsedkyni OV STP Bohuslavu Kolínkovou a bývalého starostu Františka Hrnčíře, který po všechny roky svého působení chodil mezi nás a informoval nás o dění v našem městě. Navázali jsme spolupráci s Jednotou důchodců Slovenska z Velkých Levár. Uskutečnily se vzájemné návštěvy členů výboru. Na Den matek nás potěšili mladí muzikanti svým pěkným vystoupením. Také zpěváci z našich řad R. Holobrádková, B. Horká a M. Horák přispěli svými písněmi k dobré pohodě. 13. června nás důchodci z Velkých Levár pozvali na Juniáles, který byl uspořádán ve spolupráci s obecním úřadem. Zábava probíhala ve velmi srdečném du-

chu na stadionu TJ, kde bylo zastřešené zástolí. Od 14 do 20 hodin hrála kapela Len taký fukot. Svůj program předvedl také místní folklorní soubor. Starostové okolních obcí se sešli s předsedy organizací důchodců za účelem předání zkušeností. Společně se seniory z okresu Malacky jsme se dobře pobavili, zatancovali si a zazpívali. Za tento pěkně prožitý den patří dík předsedkyni Jednoty důchodců Jozefině Fábikové a starostovi Velkých Levár Štefanu Kudličkovi. O zájezd do Babiččina údolí byl velký zájem. Dojmy a zážitky popisuje Marie Uhrová ve svém příspěvku.

Důchodci z Velkých Levár nám oplátili návštěvu 15. srpna. Přijeli na koncert Lácaranky u příležitosti oslavy padesátin Břetislava Osičky, Miroslava Mordyha

a Františka Uhra. S programem byli velmi spokojeni. Výlet na Polinku proběhl za velmi pěkného počasí k všeobecné spokojenosti. Růžena Brantalíková zajistila vstupenky do Boleradic do divadla, a tak se těšíme na příběh o putování pastýřů do Betléma. Účinkovat budou členové souboru a cimbálová muzika Primáš.

Děkuji městskému úřadu a bývalému starostovi Fr. Hrnčířovi za finanční příspěvek a dobrou spolupráci. Věřím, že stejně dobré vztahy a podporu budeme mít i u nového vedení města. Našemu výboru děkuji za pečlivé plnění úkolů. Všem členkám a členům přeji, aby si dokázali vážit darů, které nám každý nový den přináší. Někdy stačí úsměv, dobré slovo, laskavé jednání, užitečná rada, ochotná pomoc a hned je život krásnější.

Klíče

(vánoční sonet)

J. J. Uher

*Je k nevíře a úžasu CO jako klíče,
dovedou v nás odemkat staré písně,
když v noci samota nám sáhne na obličej,
ony přichází k nám z dálky z něčí tísne.*

*Tak málo je nás, co je ještě známe zpívat,
přiškrnceni tesknoutou a marnou touhou.
A hájek neumí nám echem odpovídat,
hvězdy k sobě hlavy zvednout nepomohou.*

*Už ani koleda nám teplem neodýchá,
dlouhým věkem v kůži těla zimomřivá.
A srdce, které nedomáklavě nespíchá,
unavené z cesty je, co byla křivá...*

*Málo je klíčů vzácných starých písní, stejně jako zámků.
Ztište se! Koledu je slyšet! Ale má už na kahaníku!*

Navštívili jsme Babičku

Marie Uhrová

V naší organizace se stalo tradicí, že v letních měsících pořádáme náročnější zájezd do vzdálenějších míst. Loni jsme byli třeba v Kroměříži, Slavkově, navštívili jsme i Lysice, Rudku, na Slovensku Piešťany, Trenčianské Teplice, Trenčín atd.

Letos jsme se na výroční schůzi domluvili, že bychom mohli uspořádat zájezd „do našeho dětství“ do Babiččina údolí, protože mnozí z nás tam od mládí nebyli. Desátého července jsme se tedy rozjeli do kraje, kde prožívala dětství naše oblíbená spisovatelka Božena Němcová. Při procházce údolím, které tak krásně popisuje spisovatelka v „Babičce“, jsme si hezky zavzpomínali.

První zastavení bylo na zámku v Ratibořicích. Nebyla domluvena společná prohlídka, proto jsme měli asi čtyřhodinový rozchod, ve kterém si každý stanovil vlastní program včetně oběda. Ve dvě

hodiny jsme se sešli u autobusu a rozjeli se do Třebechovic pod Orebem na naši raritu „Třebechovický betlém“. Betlém je umístěn v nově postavené budově, kde je zřízeno i turistické informační centrum. Prožili jsme krásnou atmosféru, betlém nám byl předveden v plné své kráse i s výkladem a s prohlídkou celého tohoto kulturního střediska.

Po menším občerstvení jsme se rozjeli na naše poslední zastavení do Holic do muzea cestovatele E. Holuba.

Díky řidiči Aleši Tučkovi a všem šedesáti účastníkům zájezdu, jsme mohli

prožít opravdu krásný den.

Jen více takových zájezdů s dobrou partou přátel, kteří se umí pobavit a mají radost z toho, co zažili.

Zámek Ratibořice, foto: J. Prachniar

účastníci zájezdu, foto: J. Prachniar

Ohlédnutí za probíhající sezónou stolních tenistů Sokola Lanžhot

Filip Štofka

TJ Sokol Lanžhot má pro právě probíhající sezónu 2014/2015 registrovány stejně jak v minulých letech čtyři týmy dospělých a jeden tým mládeže. Jelikož nedošlo v žádném týmu k posílení, tak jsou cíle pro tento rok jasné a to klidný střed tabulky, neboli udržení všech soutěží, ve kterých hrajeme.

Naše nejvýše postavené A mužstvo hrající 3. ligu skupiny D se po sedmi odehraných zápasech a ne příliš vydařeném začátku soutěže drží na 5. místě tabulky za Řeznovicemi, Sokolem Znojmo, Baníkem Mikulčice a vedoucím týmem Agrotec Hustopeče. Jediným, komu se zatím Hustopeče podařilo porazit je právě Lanžhot, který je v posledním zápase překvapivě zdolal 10:3. V dalším kole se utká právě se Znojmem a Řeznovi-

cemi a právě tyto zápasy napoví o tom, bude-li Lanžhot bojovat o případné play-off. V týmu nastupují stejně jako v minulé sezóně Filip Štofka, Dávid Metelička, Zdeněk Darmovzal a Michal Koníček.

V září se v Lanžhotě konal VII. ročník mezinárodního turnaje o pohár města Lanžhot. Celkově se turnaje zúčastnilo šedesát hráčů z Česka, Slovenska a Rakouska. Obsazení turnaje bylo mnohem lepší než v letech minulých a s pozitivním ohlasem účastníků předpovídá větší účast v následujících ročnících. Vítězem turnaje se stal bývalý hráč Lanžhota Adrián Gajdoschík, který zde v letech 2011/2013 velice úspěšně působil. Nyní hraje druhou sezónu na Slovensku a hájí barvy extraligového týmu SK Vydrany.

VII. ročník turnaje o pohár města Lanžhot, foto: P. Uher

Basketbalistkám začala sezóna

Lenka Kočárková,
hráčka družstva kadetek a žen

Sezónu 2014/2015 jsme již po několikáté zahájili srpnovým soustředěním v Kyjově, kterého se zúčastnili kadetky (děvčata do 17 let), několik žen a také pár našich nejmladších hráček, které trénují teprve několik měsíců – mini žákyně. Po týdnu stráveném intenzivní přípravou jsme se vrátili domů, kde jsme až do konce srpna trénovali na školním hřišti. Přípravu na sezónu starší žákyně a kadetky zakončily několikadenním turnajem TUBANAK v Kyjově, ze kterého bohužel nepřivezly mnoho vítězství, ale nasbíraly velké množství zkušeností. Na přelomu srpna a září proběhl další nábor nových basketbalistek, takže v současné době v místní hale pobíhá přes 30 nových děvčat, a také několik málo chlapců.

Do soutěží oblastního přeboru byla stejně jako loni zaregistrována tři družstva. Děvčata a chlapci ve věku od 6 do 11 let,

kterí se rozhodli začít s basketbalem, rozhodně udělali dobře, protože letos byla po delší době opět přihlášena soutěž mini žákyní, kde s nimi mohou nastupovat i chlapci. Naopak počet hráček v kategorii do 15 let značně klesl, a proto byla jejich soutěž odhlášena. Stejně jako minulý rok jsme přihlásili soutěž kadetek a soutěž žen. Jelikož žen výrazně ubylo z důvodu odchodu na mateřské dovolené, bylo družstvo posíleno sedmi hráčkami z řad kadetek.

Naším mini žákyním se zatím příliš výsledkově nedaří, ale vše vynahrazují velkou bojovností a snahou získat basketbalové dovednosti. Na rozdíl od nich jejich soupeřky trénují minimálně o rok déle, mnohdy i čtyřikrát týdně. Velké díky patří trenérům Zitě Hlouškové, Lucii Šestákové a Romanu Ratajskému, kteří se jim věnují a mají s nimi velkou trpělivost.

část nových basketbalistek a basketbalistů

soustředění Kyjov

Družstvo kadetek pod vedením trenéra Františka Kočárka se drží ve střední části tabulky. V oblastním přeboru se děvčata utkávají se soupeřkami z jižní Moravy, Vysočiny a střední Moravy.

Doufáme, že letošní sezóna bude přinejmenším stejně úspěšná jako ta přechozí. Více si o nás a našich výsledcích můžete najít na webových stránkách:

www.basketlanzhot.estranky.cz

Nejen tabulkové soutěže

Radek Janík

Před tím, než byla ukončena sezóna tenisového oddílu Sokola Lanžhot, uskutečnily se na zdejších dvorcích pravidelné turnaje, bez kterých by si závěr tenisového roku nedovedl nikdo představit. Tím nejvýznamnějším byl *Hodovní turnaj*, který je určen neregistrovaným hráčům. Na tento turnaj se sjíždějí hráči z blízkého okolí, a proto je možné při sportovním vyžití příjemně strávit celý den se svými kamarády. Dalším kláním byl poslední oficiální

turnaj pro závodní hráče a to A-Technology cup mladšího žactva. Na tomto turnaji se vždy velmi daří domácím hráčům a v posledních letech se stává pravidlem, že jak v dívčí, tak chlapecké soutěži zvedne nad hlavu vítězný pohár domácí hráč. Posledním setkáním hráčů je již tradičně *Burčákový turnaj*. Zde proti sobě soupeří jak registrovaní, tak i neregistrovaní tenisté a přijde i na to, že proti sobě nastoupí i otec

se synem. V tomto turnaji jde především o dobrou náladu, která je podpořena, jak název turnaje napovídá, dobrým mokem.

Poslední smeč, tak je nazvána poslední brigáda na úklid dvorců. Při této akci bylo podél dvorců vysazeno 85 tújí, okraje osazeny novým chodníkem a celkově zlepšen výhled na dvorce pro přihlížející fanoušky. Dále pokračuje stavební činnost uvnitř klubovny, kde dochází k realizaci přeměny skladovacích prostor na obytné.

Touto cestou by chtěl tenisový oddíl poděkovat minulému vedení města Lanžhot za vstřícné jednání a materiální podporu.

výsadba u kurtů, foto: R. Janík

Zároveň věříme, že i nové vedení s novým starostou bude naší činnosti nakloněno.

Poděkování patří též i rodičům, trenérům a všem, kteří přispěli za celý rok ke zdárnému chodu našeho oddílu.

Přivítali jsme nové družstvo

Radek Janík

Uliční liga v kuželkách na začala letošní sezónou již páté pokračování. Po minulém roce, kdy se soutěže zúčastnilo jedenáct družstev a kdy nastal problém při páro-

vání utkání, se nám letos podařilo obsadit dvanáctý tým. Do klání mezi zkušené harcovníky se pustilo družstvo, které si říká Motorkáři. Je to parta mladých lidí, kteří

družstvo Motorkáři

se setkávají a tak proč u toho nezkusit třeba kuželky. Z dosavadních výsledků je zřejmé, že zatím sbírají zkušenosti, ale jejich forma jde nahoru. Letošnímu ročníku zatím vládne (po 5. kole) družstvo Hodinářů, kteří neokusili hořkost porážky. Stejně jsou na tom i druží Celníci. Celá soutěž je velmi vy-

rovnaná. O tom svědčí i fakt, kdy dva duely skončily rozdílem jednoho kolků, resp. dvou. Hraje se zcela až do konce utkání a i dosavadní vedení o třicet-čtyřicet kolků neznamená jistou výhru v závěru. Po skončení podzimní části bude následovat novoroční turnaj jednotlivců, u kterém budete včas informováni. Budeme rádi, když si přijdou zahrát kuželky i ti, co se zatím styděli.

Florbal už po dvanácté

Michal Bernát

Florbalový oddíl TJ Sokol Lanžhot vstoupil do své 12. sezóny. V probíhající sezóně 2014/2015 hraje v rámci ČFbU muži A Jihomoravskou ligu mužů, muži B Jihomoravský přebor, dorostenci Jihomoravskou ligu dorostu, elévové Ligu elévů. Družstvo dorostu hraje v Břeclavi také neregistrovanou ligu mužů.

Po skončené sezóně, kterou již tradičně ukončil 10. ročník májového turnaje, kde se s aktivní kariérou rozloučil zakladatel oddílu Manfred Líbal, byl měsíc florbalový půst. Na konci června jsme vyrazili na prodloužený víkend do Brna na Hummel Open game, kde se Lanžhotští utkali s týmy z celé republiky a také se švýcarským prvoligovým klubem Zug Selection. Tyto zápasy jsou pro hráče opravdovým zážitkem a těší nás možnost zahrát si proti klubům ze Švýcarska, Skandinávie nebo také proti českým reprezentantům. Kvarteto bývalých i současných hráčů z Lanžhota: Mach, Bernát, Čejka, Tuč si zahrálo s výběrovým týmem Polámanej mixer, který se v konkurenci 120 mužstev probojoval až do čtvrtfinále, kde nestačil na prvoligis-

Při prvním ročníku Uliční ligy se celá soutěž nazvala O putovní pohár starosty města a každý rok předává putovní pohár do rukou kapitána vítězného týmu starosta. Po zbytek ročníků už se zažil název Uliční liga. Tímto bych chtěl poděkovat bývalému starostovi Františku Hrnčířovi za to, že se o pořízení tohoto poháru zasloužil, a budeme rádi, když se na některý duel přijde opět podívat, nebo si jen tak hodit.

ty z Hattricku Brno. Pro naše hráče bylo opravdu cennou zkušeností si zahrát v útoku s českými reprezentanty, což určitě může být dobrou motivací pro naše mladé hráče.

Během léta jsme se také zúčastnili různých teambuildingových akcí jako závody dračích lodí, kde jsme se letos umístili na 6. místě. Uspořádali jsme také tenisový turnaj a touto cestou bychom chtěli poděkovat Tomáši Bartošovi za pomoc při jeho organizaci. Letní příprava vyvrcholila již tradičním soustředěním v Jedovnicích, kterého se letos zúčastnilo 30 hráčů.

Sezónu 2014/2015 jsme již tradičně zahájili účastí na Poháru České pojišťovny dříve známém pod názvem Pohár České florbalové unie. Letos se do poháru přihlásilo celkem 126 celků z celé České republiky. Pohár byl zahájen turnajem 1. kola v Přerově, kde soupeře hostil divizní celek TJ Spartak Přerov. I přes různá zranění, rodinné události, opravné maturity a dal-

ší překážky se mužům Lanžhota podařilo poskládat sestavu, ale do Přerova neodjžděli s nejvyššími ambicemi. Dvoudenního měření sil se zúčastnily divizní celky Přerova, Olomouce, současní soupeři mužů A Guanás floorball team Brno a mužů B Bzenec z Jihomoravského přeboru. Během turnaje hrál každý s každým a po třech zápasech měl Lanžhot plný počet bodů za tři výhry. První výhra byla opravdu cenná, když Lanžhot dokázal porazit nabuzený domácí celek 5:3. Poté přišlo vítězství 7:4 nad Guanás Brno a 9:2 nad Bzencem. V posledním zápase proti divizní Olomouci zbývalo Lanžhotu už pouze osm hry schopných hráčů, což se na hře muselo projevit, a také proto jsme nestačili na FBS Olomouc a prohráli v poměru 4:7, což je vzhledem k okolnostem velmi kvalitní výsledek. Lanžhot ukázal svou zarputilost a bojovnost a během turnaje muselo několik hráčů navštívit přerovskou nemocnici, kde se muselo zašívát obočí a napravovat další úrazy.

Za zmínku stojí také výkony našeho střelce Petra Sůkala, který se prosadil celkem devětkrát a na pět gólů přihrál, což mu zajistilo 4. místo z celkové počtu 800 hráčů v rámci prvního kola poháru.

Celkově jsme tedy počtvrté ve své historii postoupili do 2. kola, kde nás čekal další divizní tým ten-

tokrát SFK Kozel Počtenice, který se ještě před čtyřmi lety pravidelně umisťoval na špičce 1. ligy. Do zápasu vletěl Lanžhot ve velkém stylu a především v plné sestavě. Po dvou třetinách svítilo na světelné tabuli pozitivní skóre 3:0 pro Lanžhot, avšak soupeř zvýšil tlak a v úvodu třetí třetiny snížil na 3:2. Ovšem domácí si nenechali utéct dobře rozehraný zápas a po brankách Bernáta a Škrobáčka soupeři vzali veškeré šance na obrát a mohli tak slavit svůj historicky druhý postup do třetího kola. To se konalo následující týden v Holešově, proti dalšímu diviznímu celku Slow Shoes Holešov. Soupeř ukázal svou kvalitu, avšak sokoli z Lanžhota prokázali dobře zvládnutou obrannou fázi a ještě v půlce zápasu drželi skóre 0:0. Pak se ale soupeř dvěma slepenými góly ujal vedení a pro Lanžhotské již bylo těžké zápas otočit. Lanžhotčané se prosadili brankami Bernáta a Škrobáčka, avšak v pohodě hrající soupeř dokázal na snížení vždy odpovědět a svůj náskok

navýšit a utkání skončilo poměrem 6:2. Holešov prokázal svou kvalitu i v dalších zápasech, když vypadl až v osmifinále soutěže.

Pro lanžhotské florbalisty se i tak jedná o nejlepší výsledek v rámci Poháru České pojišťovny.

V čase našich hodů se rozběhly všechny naše soutěže a jsme rádi, že se v nich lanžhotským celkům velmi daří. A tým, kterému v minulé sezóně utekl postup o pouhé tři body, vstoupil do letošní sezóny s jasným cílem postoupit do regionální ligy. Po šesti zápasech se drží na třetím místě po pěti výhrách a jedné prohře. Na čele kanadského bodování se drží duo Drobík, Šůkal a posila Petr Lesko je zatím nejlepším brankářem soutěže.

B tým se po většinu podzimu držel na prvním místě přeboru, ale díky předehrávce soupeřů je momentálně na třetím místě s minimální ztrátou na vedoucí celek. V bodování se daří Vu Truongovi, který se pohybuje na 6. příčce. Družstvo dorostu se potýká s nižší účastí hráčů na turnajích, což se také odráží na výsledcích, které jsou i tak vyrovnané, ovšem v celkovém součtu stačí až na 6. místo. Dorostenci hrají také

neregistrovanou ligu, kterou pořádá břeclavský oddíl Comix Břeclav, zde nastupují dorostenci proti dospělým a zatím drží vyrovnané výsledky.

Svou první sezónu v rámci ČFbU zažívá družstvo elévů, které trénuje pod dozorem Marka Šudrly a Radima Konráda. Elékové mají za sebou první dva turnaje s bilancí tří výher, jedné remízy a čtyř proher. Jedná se o jejich první soutěžní zkušenost a trenéři jsou s výkony nadmíru spokojeni. Velice nás těší vysoká účast na trénincích, kde sportuje okolo 22 dětí. Elékové mohou své zápasy hrát v domácí hale v Lanžhotě, proto zveme všechny příznivce florbalu na velmi zajímavé sportovní souboje.

Florbalovému oddílu TJ Sokol Lanžhot se dále daří naplňovat své cíle, ke kterým patří také dobrá reprezentace města Lanžhot v rámci Jihomoravského kraje i celé republiky, což by ovšem bylo o hodně náročnější bez finanční, materiální a morální podpory našich partnerů. Proto děkujeme Městu Lanžhot za finanční podporu nejen nás, ale celého Sokola Lanžhot, Masarykově ZŠ, správcům sportovišť, paní Lucové a v neposlední řadě také sponzorům Teplo Břeclav, s.r.o. a Alca plast, a.s.

Úspěchy našich síláků

*Antonín Hostina,
předseda oddílu kulturistiky*

Oddíl kulturistiky a silového trojboje v roce 2014 naznal plno změn jak po stránce hospodářské, tak závodní.

Na přelomu roku 2013 a 2014 nám vichřice poškodila střechu posilovny na Sokolském natolik, že jsme museli přistoupit k celkové výměně krytiny o ploše 450 m².

Prvním krokem po havárii byla neprodlená oprava části střechy tak, aby nedošlo k následným škodám na zařízení. Následně jsme vybrali firmu a požádali město Lanžhot o finanční pomoc při opravě. Část nákladů byla hrazena z pojistky. Nová střecha má hydroizolační i tepelně izolač-

24. mistrovství jižní Moravy, Vranovice 2014
foto A. Hostina

ní vlastnosti. Dále jsme na požadavek cvičenců rozšířili prostory posilovny o 64 m². Potřeba vyplynula ze stále se zvyšujícího zájmu o cvičení a vytvoření lepších podmínek pro naše závodníky. V současné době má posilovna nějakých 260 m². Při této úpravě jsme dále provedli výměnu topení z přímotopů na ústřední vytápění. Předpokládáme 30% úsporu na platbách za vytápění zařízení.

Co se týká našich závodníků, rád vzpomenu Jitku Maškovou, Nikol Barkóciovou, Milana Mrázka a Petra Sadovského. Tito závodníci nám pravidelně vozí zlato nejen z přeborů na krajské úrovni, ale i z celorepublikových přeborů. Nikol Barkóciová trhá republikové rekordy jeden za druhým. Tyto rekordy nejsou výsledkem náhody. Je

to poctivý čtyř až pětiden- ní trénink v týdnu. Hřeje to u srdíčka, když si vzpomenu, že jsme spolu s Jarou Fojtíkem (Mírou) před 36 lety tento oddíl zakládali.

Na dotaz proč jsem nabídl funkci předsedy tělovýchovné jednoty, asi tolik ... Na základě informace člena výboru TJ Sokol z řad fotbalového oddílu a následně z předložených dokumentů k dotaci správcovou areálu Na Šlajsi vyšlo najevo podezření ze špatného hospoda-

ření s dotací na závlahu fotbalového hřiště z roku 2009. Požadoval jsem vyjádření tehdejšího vedení fotbalu a tělovýchovy. Tohoto jsem se nedočkal. Po téměř celoživotní práci pro Sokol odmítám, aby bylo moje jméno spojováno s čímkoli, co není v souladu se stanovami tělovýchovy. Moje odstoupení z funkce nic nemění na tom, že budu i nadále pracovat pro naši mládež ve vytváření dobrých podmínek pro zdravé sportování.

24. mistrovství jižní Moravy, Vranovice 2014
foto A. Hostina

Malá škola finanční gramotnosti

Straková Miroslava,
privátní finanční poradce, zpracování finanční optimalizace,
konzultační a poradenská činnost v oblasti rodinného rozpočtu

Být gramotný znamená naučit se číst, psát a počítat. Být finančně gramotný znamená využívat tyto znalosti i ve světě peněz a finančních produktů. Vědět, co číst, jak to číst a dokázat porozumět, umět si spočítat alespoň to základní a také vědět, kdy se nepodepisovat.

Podle výsledků průzkumu ČNB finančně gramotný občan mimo jiné platí své účty včas, sleduje svou finanční situaci (proto pravidelně sestavuje rodinný rozpočet), a než si něco koupí, pečlivě to zvažuje.

Obzvlášť Vánoce bývají dobou, kdy někteří podvodníci hrají na city a nabízejí ty nejvýhodnější půjčky, protože přece nemůžete nechat svoje milé bez dárku pod stromečkem. Největší škody si však mnozí způsobí sami. Kdyby si alespoň důkladně přečetli smlouvu, kterou podepisují!

Na smlouvách se objevuje zkratka RPSN, tedy roční procentní sazba nákladů. Ta má zahrnovat veškeré náklady spojené s úvěrem a umožnit tak porovnání jednotlivých úvěrů. Čím je RPSN vyšší, tím je úvěr dražší.

Za úrokovou sazbou pravidelně najdete dvoupísmennou zkratku, nejčastěji p. a. Vychází z latinského „per annum“, což znamená „ročně“. Někdy se taky setkáváte s „p. m.“, napoprvé si možná ani nevšimnete, jde o jediné písmenko – ale rozdíl je obrovský. Je to zkratka latinského „per mensem“, což znamená měsíčně.

Nejčastěji měsíční úročení najdete u kreditních karet. Úrok dvě procenta vypadá daleko lákavěji než 20 procent. Jenže ta první sazba je jistojistě měsíční a v ročním vyjádření odpovídá 24 procentům. Tak co je tedy lepší, 24 procent, nebo 20 procent?

Průměrná vánoční půjčka bývá zhruba 20 000 korun. S úrokem patnáct procent a splatností jeden rok, bude vaše splátka něco přes 1 900 Kč, k tomu si připočtete 50 Kč za vedení úvěrového účtu, sjednání půjčky budete mít (snad) zdarma. Celkem nám tedy vychází $12 \times (1\,900 + 50) = 23\,400$ Kč. To je opravdová cena dáreků za dvacet tisíc. V konečném součtu tedy zaplatíte asi o 17 procent víc, než jste si půjčili.

Nebo může někdo „výborně“ poradit třeba tak, že když nemáte na splátky, můžete si dobu splácení natáhnout na delší dobu, třeba pět let. Splátka pak bude asi 500 Kč, měsíční poplatek 50 Kč zůstane stejný. Pět let, to je šedesát měsíců, $60 \times (500 + 50) = 33\,000$ Kč. Takže za letošní dárky v ceně 20 000 Kč vlastně zaplatíte 33 000 Kč, navýšení o 65 procent!

Jak tedy přežít Vánoce? Jednoduše. Používat zdravý selský rozum.

A někdy stačí jen vyhlásit cenové embargo. Dárek nesmí přesáhnout třeba 300, 500, 1000 Kč - dle rodinného rozpočtu a finanční strategie rodiny.

A tady je možná kámen úrazu. RODINNÝ ROZPOČET. A zdaleka se

nejedná jen mladé začínající rodiny. Naopak. Nestačí jen vědět, kolik mi na konci měsíce zbyde na účtu, ale jak se svou výplatou hospodařím, za co utrácím, na co potřebuji našetřit. Možná si vzpomenete, že třeba maminka, nebo babička měla obálkovou metodu. Výplatu rozdělila do obálek: na jídlo, na benzin, na dárky, co kdyby atd. V době internetového bankovníctví, kreditních a debetních karet je tato metoda těžko uhlídatelná.

Přesto doporučuji jednu starou metodu, která opravdu funguje. A jestli ji budete používat psaním do sešitu, nebo do excelovské tabulky je jedno. Důležité je vydržet (alespoň 3-4 měsíce), a pravidelně zapisovat. Excel má tu výhodu, že se vám to bude lépe počítat. Zapísat všechny příjmy rodiny a pak všechny trvalé odchody platby. Potom jen poctivě doplňo-

vat každý nákup do kolonek např. jídlo a drogerie, benzin, koníčky, cestování, pes, léky, ostatní. Možná Vás některé údaje na konci měsíce překvapí.

Jedna věc je vědět, kolik vydělám a kolik utratím, a druhá věc je vědět, jestli svou finanční strategii mám správně nastavenou, jestli se mi vhodnou optimalizací podaří víc naspořit nebo ušetřit na výdajích. A tady už je lepší se obrátit na někoho, kdo se v tom dobře orientuje a dokáže vám nejen dobře poradit, ale formou vaší finanční analýzy nastaví pro vaši rodinu vhodnou finanční strategii.

Pokud Vás tento článek zaujal a rádi byste si o tom s někým popovídali, kontaktujte naši kancelář na Spoletenském domě v Lanžhotě.

Přeji Vám všem klidné a pohodové svátky bez finančních „kotrmelců“. Hodně štěstí!

Zdroj: ČNB, Ministerstvo financí ČR, www.swisslifeselect.cz

Zpátky

(silvestrovský sonet)

J. J. Uher

Vždyť každý rád by našel cestu ZPÁTKY,
až tam, kde na ní udělal svůj první krok;
a kéž by byla dlouho bez obrátky,
pro lásku mládí, jako vína chutný mok.

Jen snění dovolí mu po ní chodit,
bez zastavení tam, kde strádal, trpíval;
Čas marně do hlubiny chtěl by hodit,
přes stud se k dívkám do komůrek prozpíval.

Pak jednou díky starým fotkám vyjde
na cestu zpátky, po níž jít tak toužil;
tu pochopí, že vše co bylo, bude,
je dobře, že se pouze jednou prožívá...

Člověk vidí jak se cesty ptáků v modři nebe tratí,
lítosti pln, že ty jeho zpátky s větrem neobrátlí...

Pomněnky
do duše
(aforizmy)

Pro toho, kdo nemá cíl,
jsou křížovanky zbytečné;
je mu jedno, po které
cestě z nich se vydá.

Život je cesta: krátká v rovině
mládí, dlouhá do kopce stárí,
jaký ještě nikdo nepřešel.
I když to bolí, je třeba jít dál
a nezastavovat se.

To, co na cestách
domova ztrácíme,
na těch v cizině
nenajdeme.

I ta nejkratší cesta je
delší než ta nejdelší,
když jde po ní člověk
sám.

Nejnešťastnější
cestou je ta,
na jejímž konci
poznáme,
že byla zcela
zbytečnou.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Martina Sřholcová, telefon 519 336 107, e-mail: srholcova@lanzhot.cz

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2014
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz
Registřováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 1/2015 – 27. 02. 2015
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

ŠKOLA SLAVÍ 90. VÝROČÍ ZALOŽENÍ

Slovo úvodem

Mgr. Helena Pláteníková, ředitelka Masarykovy ZŠ Lanžhot

*Motto: „Všichni na jednom jevišti velkého světa stojíme,
a cokoliv se tu koná, všech se to týče.“*

J. A. Komenský

Vážení přátelé,

při projíždění městem Lanžhotem zrak spočine na „staré dámě“, která v letošním roce oslaví své narozeniny již po devadesáté.

Psal se rok 1924, kdy byly otevřeny brány naší školy, a co ve školních škamnech poprvé zasedly děti školou povinné.

Škola se za ta dlouhá léta stala neodmyslitelnou součástí života obce, vždyť většina obyvatel prošla jejími lavicemi a odnesla si do života nejen vědomosti, ale i vzpomínky na učitele oblíbené i obávané, na spolužáky, se kterými strávili v lavicích spoustu let, na historky, které se odstupem času zdají veselé a zábavné.

Jenom se zamyslete, za 90 let existence školy - kolik tun křídý bylo vypotřebováno na tabuli, kolik učitelů muselo vypsat a podepsat vysvědčení, kolik žáků vyšlo devátou třídou a kolik se jich rádo vrací, aby si vybavili své vzpomínky?

Děti – to je naše budoucnost. Výchova dětí je největší a nejtěžší problém, který je možno člověku uložit. Je to činnost, při níž musíme obětovat čas, abychom ho získali. A máme-li děti vychovávat, je třeba někdy se těmi dětmi stát.

Za léta své existence prošla mnoha změnami, a to jak v interiéru, tak i exteriéru. Stále však zůstává nezapomenutelným místem, kam rok co rok chodí rády jak děti, tak i učitelé.

*A proto - starejme se o ni ze všech sil,
aby nám ji někdo nezrušil,
aby dlouho vydržela
a svých sto let oslavila.*

Mgr. Ladislav Straka, starosta města Lanžhot

Vážení přátelé, rodiče, učitelé, děti,

nedávno mi kdosi, kdo pouze projížděl Lanžhotem, řekl, že máme moc krásnou školu. A skutečně, když procházíte nebo projíždíte kolem a podíváte se na ni zvenku, musíte tomu dát zapravdu. Je až neuvěřitelné, že jedné z nejkrásnějších budov ve městě je už 90!

A ten nápis: „Lanžhot svým dětem v šestém roce republiky“ nám říká nejen ten historický fakt, ale taky z něj cítíme určitou hrdost i přání našich předků dát lanžhotským dětem možnost se vzdělávat a rozvíjet.

Je třeba zdůraznit jednu důležitou věc. I když máme nyní pěknou školní budovu, která je zajištěna po stránce vnější, je rovněž třeba, aby škola prospívala i po stránce vnitřní.

Karel Havlíček Borovský kdysi napsal o škole tato památná slova: *Není nic v obci tak důležitého a pro všechny tak užitečného jako dobrá škola. Vzdělání mládeže je hlavním úkolem obce.* Rád bych všem potvrdil, že i nové vedení města si klade kvalitu lanžhotské školy za svůj cíl a hodlá vytvářet podmínky pro její další rozvoj.

Naplnění těch možností leží však velkou měrou na učitelích a všech pracovnících školy. My, učitelé velmi dobře víme, jak zodpovědná, náročná, ale také nesmírně krásná je to práce. Také ale veřejností často nepochopená, zpochybňovaná a nedocenená. Je třeba říct, že i rodiče se musí stát spoluvychovateli a podporovateli učitelů. Jen soulad mezi rodinou a školou může přinést ovoce a škola se domůže takových výsledků, s nimiž budou spokojeni učitelé i rodiče.

Děkuji z tohoto místa vedení školy, všem současným pedagogům a zaměstnancům školy, i všem těm, kteří na lanžhotské škole kdy působili a svědomitě odváděli svou práci, za to, že se jim to dařilo i daří.

Chtěl bych říci i několik slov také k dětem. Ve školní budově v době návštěvy školy, prožijete, milé děti, nejkrásnější chvíle svého mládí a vůbec svého života. Léta prožítá mezi kamarády, léta, při nichž nebylo jiné starosti než trocha toho učení, budou vám nejkrásnější vzpomínkou v životě.

A já doufám, nebo spíše přeji lanžhotské škole, aby se všichni její absolventi se nikdy nestyděli se k ní hrdě hlásit.

Tak ať se ta naše školička dožije v plné kráse i té stovky! Děkuji.

1924 - 2004

Před deseti lety u příležitosti oslav 80. výročí školy vyšel almanach shrnující dosavadní historii školy. Letos jsme se rozhodli uspořádat výstavu historických dokumentů a fotografií v průřezu uplynulých devadesátí let a ve zpravodaji vydat jen krátké zprávy z novodobých dějin, vzpomínky bývalých žáků a texty současných devátáků.

Na úvod jen připomenu, že základní škola je úplná základní škola s žáky 1. až 9. ročníku. Součástí školy je školní družina, školní klub a jídelna, umístěné v budově obecné školy na ulici Komenského.

2004 - 2005

K 1. 9. 2004 bylo ve škole zapsáno 351 žáků. Už osmým rokem pracovala ve funkci ředitelky Zdeňka Baková. V tomto školním roce proběhly už zmiňované oslavy 80. výročí školy spojené s otevřením nové sportovní haly a atletického hřiště. Žáci 7. až 9. ročníku

si vybírali povinně volitelné předměty – konverzaci v anglickém, nebo německém jazyce, semináře - zeměpisný, matematicko-fyzikální, literárně-slohový, společensko-vědní, chemicko-přírodovědné praktikum, zájmovou tělesnou výchovu, základy administrativy, informatiku. Ve třech zájmových kroužcích se hrál florbal, po dvou byly kroužky výtvarné a s výukou anglického jazyka, dále hra na flétnu, dopravní kroužek, taneční a pohybové studio, turistický oddíl. Žáci sbírali body – centimetry pomyslného klubka v celoroční soutěži. Vrátili jsme se k tradici školních plesů, uspořádali jsme 1. reprezentační ples školy s předtančením devětááků.

Byla vybudována nová sborovna pro vyučující na 1. stupni, zaveden nový informační systém, koupeny šatní skřínky.

2005 - 2006

K 1. 9. 2005 bylo ve škole zapsáno 359 žáků, součástí školy se staly dvě speciální třídy. V průběhu školního roku byla vytvořena první verze školního vzdělávacího programu.

Setkání s uměním

Mezi volitelnými předměty byla také atletická příprava a cvičení z českého jazyka. K zájmovým kroužkům přibyl kroužek Dovedné ruce a Chytřé dítě. Škola poprvé zorganizovala dvě sportovní akce pro základní školy Regionu Podluží pod záštitou starosty města – turnaj v sálové kopané a Atletické přebory Podluží. Byla vybudována druhá učebna informatiky, dvě třídy byly vybaveny novým nábytkem a zahájeny práce na přípravě polo odborných učeben.

2006 - 2007

K 1. 9. 2006 bylo ve škole zapsáno 348 žáků. Nově byl mezi volitelné předměty zařazen dějepisný seminář a základy společenského chování a tance. Začal pracovat novinářský kroužek a kroužek ruského jazyka. Pedagogičtí pracovníci dokončili školní vzdělávací program. V oblasti materiálního zabezpečení se škola soustředila na budování polo odborných učeben a vybudovala víceúčelovou učebnu pro jazykovou, občansko-rodinnou a hudební výchovu.

2007 - 2008

K 1. 9. 2007 bylo ve škole zapsáno 334 žáků. Od 1. ledna 2008 byla pověřena vedením školy Helena Pláteníková, která později uspěla u konkurzního řízení a stala se 1. 8. 2008 ředitelkou školy. Podle Školního vzdělávacího programu Masarykovy základní školy byli vzdělávání žáci 1. a 6. ročníku, ostatní ročníky pokračovaly podle programu Základní škola. Mezi volitelné předměty přibýly výtvarné činnosti a nepovinnou se stala atletická příprava. Školu úspěšně reprezentovalo pohybové studio, které se zúčastnilo několika tanečních soutěží. Pokračovalo se ve výměně školního nábytku pro žáky a byla vybudována nová odborná učebna – dílny.

2008 - 2009

K 1. 9. 2008 bylo ve škole zapsáno 334 žáků. K 90. výročí založení samostatného Československa zasadil starosta Lanžhota František Hrnčíř spolu s žáky školy lípu. Další dva ročníky se připojily k novému školnímu vzdělávacímu programu. Byly zorganizovány akce podle plánu „Školní rok bez šikany“ zaměřeného na propojení a soužití dětí různých věkových skupin. Došlo k výměně školního nábytku, dobudování a vybavení nové dílny, opravě a vybavení cvičné kuchyně pro výuku pracovních činností - vaření. Byla zcela zrekonstruována a moderně vybavena školní kuchyně. V létě 2009 zemřela učitelka Helena Tinková.

2009 - 2010

K 1. 9. 2009 bylo ve škole zapsáno 296 žáků. V září se konaly odložené přebory Podluží v atletice. Už po čtvrté se sešli sportovci z osmi základních škol, na závodisti se jich vystříдалo přes 360. Ve společenském domě jsme v prosinci uspořádali výstavu betlémů, jejíž součástí byl rekordní betlém tvořený 318 perníky. V rámci pětadesátého výročí od ukončení druhé světové války navštívili na jaře školu plukovník Emil Boček, příslušník čs. letectva ve Velké Británii, a Ján Novenko, tlumočník u Sovětské gardové divize osvobozující Moravu a přímý účastník bojů o Lanžhot. V závěru roku se uskutečnil pátý ročník Atletických přeborů Podluží se 430 závodníky z devíti škol. Škola se zapojila do projektu Země – voda – vzduch, šlo o přeshraniční setkání dětí z České republiky a Rakouska. Ve škole byla vybudována učebna výtvarné výchovy s keramickou pecí. Do zrekonstruované jídelny byly zakoupeny jídelní stoly a židle. Byla přestavěna kotelná, obnoveno topení a sociální zařízení.

malování na hrnečky

2010 - 2011

K 1. 9. 2010 bylo ve škole zapsáno 287 žáků. Poprvé se konala adventní výstava andělů, „slétlo se“ jich na třináct set. Zapojili jsme se do projektu péče o válečné veterány, žáci pro ně vyrobili a rozdali drobné keramické dárky. V dubnu přijala pozvání na besedu první československá snajperka Marie Lastovecká. Žáci se zúčastnili tentokrát česko – slovenského přeshraničního setkání. Škola se soustředila na obnovu a dovybavení počítači stávajících počítačových učeben, na vybudování nové učebny ICT. Na škole se podařilo vybavit další dvě učebny interaktivními tabulemi (celkem už pět tabulí). Nutná byla oprava tělocvičny – nový strop, renovace parket, vybudování kabinetu tělesné výchovy. Ve školní kuchyni byl vyměněn konvektomat, zrekonstruována podlaha v jídelně a zaveden objednávkový systém na čipy. Na měštaně byly vyměněny dveře, okna a zateplen plášť budovy.

2011 - 2012

K 1. 9. 2011 bylo ve škole zapsáno 297 žáků. Žáci ve všech ročnících, od prvního do devátého, byli vzděláváni podle Školního vzdělávacího programu pro základní vzdělávání Masarykovy základní školy v Lanžhotě. Pokračovali jsme v tradici prosincových výstav, tentokrát jsme v místním muzeu vystavovali adventní věnce a vánoční svícny. Zúčastnili jsme se projektu Knihovna bez hranic v Poysdorfu. Žáci šesté B připravili projekt Pojďte s námi do školy aneb vyprávění s prarodiči. Začal pracovat kroužek šachistů. Podařilo se koupit další tři interaktivní tabule. V budově 1. stupně byly ve třídách vyměněny vypínače a opravena světla. Na 2. stupni byly vymalovány chodby.

2012 - 2013

K 1. 9. 2012 bylo ve škole zapsáno 292 žáků. Zahájili jsme celoroční projekt POLAMA – podivný lanžhotský maraton. Prosincový jarmark jsme letos spojili s výstavou adventních kalendářů. Ve stolním tenisu se dařilo naší žákyni Denise Pyskaté. Dokoupili jsme dvě interaktivní tabule (celkem je jich deset). Začala výměna elektroinstalace v budově 1. stupně.

beseda s válečnou veteránkou

2013 - 2014

K 1. 9. 2013 bylo na škole zapsáno 296 žáků. Oddíl Bantuové uspěl se svými projekty v soutěži Brána k druhým. Začalo se na soutěžích dařit mažoretkám z oddílu Andílci. Zopakovali jsme výstavu betlémů. Uspořádali jubilejní desátý reprezentační ples školy. Obnovili jsme počítače ve stávající počítačové učebně. Dokončili výměnu elektroinstalace na 1. stupni a ve sborovnách. Byla opravena podlaha ve sborovně 2. stupně. V listopadu 2013 zemřela učitelka Drahomíra Holá.

2014 - 2015

V letošním školním roce je ve škole 15 tříd s celkovým počtem 294 žáků. Jejich výuku a výchovu zajišťuje 24 pedagogických pracovníků, dvě asistentky pedagoga a jedna osobní asistentka. Dvě vychovatelky školní družiny zajišťují chod dvou oddělení družiny s odpoledním provozem pro padesát dětí a provoz školního klubu. Na bezproblémovém chodu školy se podílejí další zaměstnanci – administrativní pracovnice, uklízečky, školník a kuchařky.

Všichni pracovníci školy vytvářejí pro žáky příjemné a podnětné prostředí, snaží se předat žákům důležité vědomosti, dovednosti a schopnosti důležité pro jejich budoucí život.

Škola žije řadou akcí a aktivit, zapojujeme se do stálých projektů – Ovoce do škol, celodenní projekt Den Země, jezdíme pravidelně na školu v přírodě do Nekoře, připravili jsme drakiádu a dýňování, pokračujeme v pořádání florbalového a futsalového turnaje O pohár starosty města, sbíráme víčka od PET lahví, pravidelně spolupracujeme s Gymnáziem v Břeclavi v oblasti přírodních věd, rozvíjí se spolupráce se Střední průmyslovou školou E. Beneše v Břeclavi. Zhlédli jsme projekci Planety 3000 o Indonésii, besedovali jsme o životě v Africe, bubnovali na africké bubny, přijelo k nám Divadlo Klauniky s představením Don Quijote de la Ancha, mladší žáci v brněnské Radosti viděli Krkonošské pohádky. To jen krátký výčet akcí uspořádaných v uplynulých třech měsících. Další kulturní, sportovní i vzdělávací akce nás čekají. Na škole probíhá výuka ZUŠ z Břeclavi – hra na klavír, kytaru, housle, flétnu a dechové nástroje.

drakiáda

Slovo závěrem

Závěrem bych chtěla poděkovat všem pracovníkům, kteří v průběhu uplynulých let na naší škole působili, i těm, kteří na ní působí dnes za jejich obětavost, trpělivost a vstřícnost k dětem i rodičům.

Mgr. Eva Klvaňová, zástupkyně ředitelky školy

Ze vzpomínek bývalých pedagogů i žáků

Naše měšťanka slaví devadesát let od svého založení. Měli bychom poděkovat těm, kteří tuto myšlenku uskutečnili. Impozantní budovy školy jsou chloubou Lanžhota. Za ty roky dveře školy otvíraly tisíce žáků. A nemálo jich reprezentovalo mimo Lanžhot.

Já sama jsem do měšťanky chodila, a také zde učila. K měšťance mám vřelý vztah a zajímám se o vše, co škola dělá. Od skromných poválečných roků se každým rokem zlepšuje vybavení, a to díky vedení školy i městského úřadu. Chodby jsou zaplněny diplomy, které škola za svou činnost získává. Tak jsem si řekla, že jako nejstarší učitelka (spolu s učitelem Draho-
mírem Maděříčem), napíši o žácích, kteří

tu naši měšťanku reprezentují. Je to mé hodnocení a obdiv k těm, kteří to umějí.

Nejvíce v kultuře. Tolik výborných zpěváků a lidových umělců nenajdete na celém Podluží. Nestor kultury Jožulka Uher, skladatel nádherných písní, básní, které vždy pohladí srdéčko. On je také velký znalec tradic, je živá kronika našeho města.

Naše zpěváky znají i mimo Lanžhot, teď hlavně prostřednictvím TV Šlágr je zná i celá republika, Slovensko i za mořem. Kdo by neznal manžele Jitku a Břetu Osičkovy. Pro folklor žije stejně tak František Uher, zpěvák, s Moravankou pěl desítky let. Fana je také dobrý moderátor, bavič, účinkuje i v rozhlase. Řada zábavných pořadů mluví za vše. Do třetice patří ke zpěvákům Moravanky i Mirek Mordych, který často v televizi vystupuje s předními kapelami. Známa je dechová hudba Lanžhotčanka, která několikrát účinkovala také v Americe a Kanadě. Jejich pokračovatelem bude dechová hudba mladých muzikantů. V televizi vystupují mužáci v krojích. S nimi vystupují i manželé Jana a Josef Uhrovi. Pozadu ne-

100. narozeniny spisovatelky K. Sojkové,
bývalé učitelky školy

K. Sojková, V. Ciprysová, V. Osička

zůstává ženský sbor, který vede neúnavná Mařenka Prajková. Prajkovi, ti jsou zpěvná rodina. S Pálavankou zpívá Marek s manželkou Martinou.

Pyšnit se můžeme vyšíváčkami a malírečkami. Vyšívají krojové součásti do širokého okolí. Jejich zásluhou je kroj zachovávan i pro další generace. Zásluhou práce vyšíváčky dělá Jarmila Hrnčířová. K lidovým umělkyním se řadí i malírečky, kterých už podstatně ubylo. K nejpřednějším určitě patří Marie Švirgová. Pod jejím štětcem vznikají překrásná kvítka a pravé ornamenty. Její práce je často vidět v televizi, učí malovat i jiné, své zkušenosti předává mladším. Vyšel jí pracovní deník – omalovánky. Připomenu ještě malírečku Lidku Ciprysovou. K reprezentaci měšťanky patří i ti, kteří krojové součástky udržují. Šikovná je Anna Straková, která umí pěkně vyšít a šije hlavně kroje pro vdané ženy. Bez naškrobených sukní od Marie Zonygové a Evy Uhlířové by nebyl kroj krojem. Škoda, že nemá kdo zaplétat vlas tak, jak to uměla Anička Škápíková. Nedá se nic dělat - budou umělé.

A co společnost? Z našich řad byli zvoleni už tři starostové – Tomáš Polách, František Hrnčíř a teď dokonce z řad učitelů Ladislav Straka. Místostarostové Zdeněk Šupina, Jaroslav Třetina, Josef Bartoš a nyní místostarostka Petra Říhová.

V této části bych chtěla vyzvednout i primárku rehabilitačního oddělení nemocnice v Břeclavi MUDr. Ilonu Vojáčkovou, lékaře – internistu MUDr. Jana Stráníka, lékařku MUDr. Petru Bradovou. Mám s nimi osobní zkušenosti. Oceňuji dárkyni krve Alenu Novákovou, darovala sedmapadesátkrát krev bezplatně.

Jsem hrdá na Petra Šindara, řidiče dálkových tras, který získal evropské ocenění. Radost mám z podnikatele Miroslava Straky, který se podílel na oslavách školy. Všem žákům věnoval pexeso vydané u příležitosti školního výročí.

Lidovou skladatelku Rózku Horákovou nikdo nenapodobí, ale nyní se snaží skládat svícové písně Marie Petrlová.

Nelehké poslání si zvolili kněží P. Jiří Čekal, slouží v Mutěnicích, a P. Miroslav Prajka, slouží v Budišově.

Pravý Lanžhotčan nikdy nebyl ředitelem lanžhotské školy. Zástupkyní ředitele školy byla Božena Valentová a Helena Tinková. Mimo naše město působila ve vedoucí funkci Mirka Papežová (nejdále od Lanžhota) a v Brně Vlasta Hasoňová. Naši rodinu doplňují i já. Přes dvacet let jsem působila jako ředitelka v mimoškolní výchově. Pozornost zaslouží učitelka Vlasta Blažková, která do měšťanky chodila jako žákyně a později zde až do důchodu učila. Marie Uhrová sice žákyní měšťanky nebyla, ale aktivně vedla mladé hasiče. Školník František Škápík patří k zástupcům kultury, byl dvakrát zvolený stárkem Podluží.

Vzhledem k věku a zdravotním potížím jsem mohla v mém hodnocení na někoho zapomenout. Omlouvám se, ale každý se může pokusit o nápravu.

Poznámka na závěr: Autorka článku učitelka Vlasta Ciprysová hodnotila žáky, ale i ona přispěla k propagaci naší školy. Je nositelkou vyznamenání Vzorná učitelka a získala státní vyznamenání Za vynikající práci.

Vlasta Ciprysová, ročník 1931
bývalá učitelka školy

Do školy jsem začala chodit v r. 1942. Náš třídní učitel se jmenoval Veselý.

Ve třetí třídě začaly na obecné škole cvičné poplachy. Zahoukala siréna, nasadili nám plynové masky a po třídách jsme museli jít do školního sklepení. Bylo to pro nás strašidelné ta hloubka děsivá.

Pak přišla válka. Fronta přes Lanžhot přinesla velké hrůzy.

Na měšťance jsem měla zážitky pěkné i smutné. Třídním učitelem byl pan Vaněk. Paní učitelka Pohanělová nás učila vařit, péct a ruční práce. Naučila nás šít a různé stehy k vyšívání. Hodilo se mi to, když jsem pak mamičce pomáhala vyšívat na remě soupravu ke kroji.

Při jednom vaření s paní učitelkou jsem dostala zadání - upéct trdelníky. Tehdy byl místo másla kunerol nebo vitelo, hladká mouka nebyla bílá, ale šedá. Trdelníky se tak nafoukly, že se na ně sotva otevřela ústa. Často na to vzpomínám, protože už nikdy se mi tak nepovedly.

Taky vzpomínám, jak jsme ze třídy já a tři kluci začali hrát na housle. Moc mě to těšilo, ale jen do určité doby. Chodila jsem oblečená za slověnku (v kroji) jako většina. Přes zimu jsem housle schovala pod vlnák, v šatně jsem je vlnákem přikrývala. Kluci se mi začali posmívat. Když se na jaře přestal vlnák nosit, tak jsem to nevydržela, přestala jsem na housle hrát. Dodnes toho lituji.

Vzpomínám na soudruha ředitele Dvořáka, který mě šikanoval za to, že tatíčkův bratr utekl na Západ. Jednou mě ředitel mezi čtyřma očima řekl: „Svačinová, tvůj strýc uprchl do zahraničí a vy jste o tom věděli. Určitě se byl rozloučit, nelži, že ne. Že mlčíš, jste spoluviníci. Budete pykat i vy.“ Od té doby jsem stála v každé

jeho hodině na hanbě v koutku, někdy i za dveřmi. Po otcově domlouvání to bylo ještě horší. Byl to už čtvrtý rok na měšťance a já jsem byla ráda, že je konec mé školní docházky a můžu nastoupit do práce.

*Marie Švirgová, rozená Svačinová
ročník 1936, bývalá žákyně školy*

*Učíme se zejména od toho,
Koho milujeme.*

J. W. Goethe

Tak už to ve škole chodí, že někteří učitelé jsou ve škole více oblíbení a jiní méně. Ale s odstupem času vzpomínáme na všechny učitelky i učitele s vděčností za vše, čemu nás naučili a dali nám pro život.

V roce 1953 nás vycházelo 35 žáků, z toho 22 děvčat a 13 chlapců. Jedenáct spolužáků již opustilo naše řady a jejich tváře ožívají v našich vzpomínkách. Narodili jsme se v roce 1938, kdy vlastně začínala mobilizace a do 1. třídy jsme chodili za 2. světové války. Když byla budova obecné školy poškozena, učili jsme se v Hrubé hospodě. Jak se ozvalo kvílení sirény, popadli jsme aktovky a pelášili do bezpečí domova. Dočkali jsme se osvození, zažili lístkový systém. Měnová reforma nás zastihla před výletem do Tater, ale nakonec jsme na něj přece jen odjeli. Měli jsme krásné dětství bez mobilních telefonů, počítačů a internetu. Oblíbené hry byly školka, kuličky a blecha. Hodně času jsme prožili v přírodě, v létě se koupali, v zimě bruslili a sáňkovali. Učitelé měli autoritu, nikdy by na ně rodiče nedoběhli kvůli menšímu tělesnému trestu. Některá děvčata chodila do školy ve všedním kroji

a ostatní netoužila po žádném značkovém oblečení.

Učila nás spousta učitelů, ale vzpomenu alespoň naše třídní. Pro první třídu byl vynikající učitel Zenon Veselý, pak nás učila Anděla Třetinová a oblíbený Alfons Menšík. Velmi vzpomínáme na našeho třídního na měšťance profesora Františka Prachovského. Učil češtinu a tělocvik. Jeho manželka absolvovala s námi všechny jedinečné výlety do Vysokých Tater, Vranovskou přehradu, Prachovské skály a Jeseníků. Na vánoční besídky děvčata pekla u nich doma cukroví.

Vzpomínky jak vánek z dále přilétají a ty nám navždy zůstanou. Kromě výročí se setkáváme každý rok na Limpíně v rodném domku Franty Šuláka, vážíme si každého společně prožitého dne. Lanžhotské škole k jubileu přeji, aby měla dobré učitele, pozorné a nadané žáky, aby je mohli úspěšně připravit do života, aby dělali lanžhotské škole čest.

*Marie Petřlová, ročník 1938
bývalá žákyně školy*

Začali jsme chodit do první třídy obecné školy v září 1944 na Komenského ulici v Lanžhotě. Náš učitel se jmenoval Zenon Veselý. Když v roce 1945 přišla do naší dědiny válka, škola byla uzavřena a jako učebna nám sloužila ná-

levna místní Hrubé hospody. Vyučování veškeré žádné, jen jsme si chodili pro domácí úkoly. O prázdninách roku 1945 se učitel Veselý odstěhoval do Břeclavi. Ve druhé třídě nás začal vyučovat mladý učitel Alfons Menšík. Učil nás asi dva roky a po něm nastoupila nová třídní Anděla Třetinová. Byla rodačka z vedlejší dědiny z Kostic. Uměla krásně malovat ornamenty a do školy jezdila na kole. Na obecné nás dovedla až do páté třídy. To byli naši třídní učitelé a na suplování nastoupila učitelka Otradovcová nebo Sadecká. Náš první ředitel na obecné škole se jmenoval Filka, po něm nastoupil ředitel Fučík.

Od první měšťanky po dobu čtyř let byl naším třídním učitelem František Prachovský. Učil češtinu, zeměpis a tělocvik. Zpěv učil Zdenek Blejchař, kreslení Štefánková a Vaněk, dějepis Juřicová, domácí nauku a ruční práce Pohanělová a Domanská, přírodopis Pavel Klubus (dosud žijící), ředitel J. Dvořák vyučoval matematiku, chemii a fyziku. Suploval u nás také Drahomír Maděříč, lanžhotský rodák, kterému je již 92 let.

za rodiči odpočívajícími na lanžhotském hřbitově, za mizejícími přáteli z mládí. Že jsem pořád srdcem Lanžhotčan je patrné z mého podlužáckého dialektu, za nějž se nestydím, a vzpomínek. Ty, především na mé dětství jsou zaryty do paměti. Kdejaký kout Lanžhota mně připomene události a příběhy časů minulých.

Když jsme navštěvovali druhou nebo třetí třídu na měšťance, bylo vydáno nařízení, že budoucí učitelé musí mít ve škole několikadenní praxi. Naši třídu dostali do své ochrany Milan Rampáček z Břeclavi, Věra Dvořáková (dcera ředitele) a Vlasta Černá (dnes učitelka ve výslužbě Ciprysová). Bylo to pro nás něco nového a moc se nám to zamlouvalo.

Na některé učitele jsem určitě zapomněla, ale snad mi to prominete. Ráda na školu vzpomínám a prohlížím si fotografie ze školních výletů.

Ještě se s vámi podělím o zážitek z poslední doby. Stalo se mi, že mě zastavila neznámá paní na kole a zeptala se, kde je morová kaplička. Nabídla jsem jí, že ji tam zavedu. Jaké bylo moje překvapení, když se mi představila a já zjistila, že je dcerou naší třídní učitelky Anděly Třetinové. Jak je ten svět malý!

*Marie Uhrová, ročník 1938
bývalá žákyně školy*

Z rodného Lanžhota jsem odešel před mnohými lety. Rád se tam navracím za sestrou Ludmilou a švagrem Vojtěchem,

pomene události a příběhy časů minulých. Jak jsme chodili na pole, jezdili s kravkami, chodili se koupat do Kyjovky. V paměti mám rovněž uloženy vzpomínky na školu.

První třídu obecné školy (dnes budova jídelny) jsem začal navštěvovat v roce 1954. Seděli jsme po dvojicích, lavice byly se sklápovacími sedátky a byly vybaveny kalamáři. V místnosti dále byla velká kamna na uhlí, džbán s vodou a plechovým umyvadlem, na stěně visel obraz dělnického prezidenta Antonína Zápotockého. Naším prvním učitelem byl František Fučík, který jen výjimečně na nás zvýšil hlas. To v druhé třídě pan učitel Antonín Svačina, ten o nás, trochu živější kluky, přerazil dřevěný metr, který sloužil současně jako ukazovátka i polepšovací nástroj. V páté třídě, a to už bylo v měšťanské škole v Souhradech, nás učila paní učitelka Aloisie Sadecká, přičemž ke klidu ve třídě si napomáhala taháním žáků za uši a vlasy. Přísnější metodu vedoucí ke klidu měla paní učitelka Traplová z Brna, která jednou neměla pochopení k mému veselému smíchu během vyučování a napravila to pár fackami. Přísný byl na mne i pan ředitel Dvořák, který zase neměl pochopení pro

mé ranní ministrování v kostele a pozdější příchody na vyučování a vícekrát mne za to peskoval. Hodná na nás byla paní učitelka Vlasta Domanská, která nás v deváté třídě připravovala na přijímací zkoušky na střední školu. A to když v zimě 1961 vznikla sněhová kalamita a souběžně i epidemie slintavky, tak nás doučovala u ní doma. Vzpomínám také na pana učitele Muchu, Turzu, Mazucha a Bilíka.

I když byla 50. léta, náboženství se v našem slováckém rigorózním kraji vyučovalo. Mně, ač jsem nyní kněz, se do „nábožáku“ moc nechtělo, moc jsem se na vyučování nepřipravoval. Jednou jsem dokonce dostal poznámku, že jsem nedokázal řádně osvětlit, kdo byl Ježíš Kristus. Nechtělo se mně ani opisovat katechismus. Naštěstí to za mě dělala Růženka z Komárnova. Ale trvalo to jen dotud, pokud na to nepřišla moje maminka, pak jsem se s opisováním musel mořit zase sám.

Na pořádek ve škole dohlížel pan školník Axman. Byl vždy dobře oblečen, v kapse vesty měl zasunuty hodinky, na které co chvíli pohlížel, takže ve škole vše pracovalo přesně na čas.

Přesně odměřeny byly i přestávky, to byl čas na svačinu. Tu jsme si nosili v těžkých kabelách na zádech z domu. Většinou to byl slaný rohlík nebo chleba se sádlem. V časech hodů to byl i chleba se sádlem a kačením či husími játry. To jsem musel dávat „ukúsнут“ aj kamarádom - spolužákem. Když bylo i odpolední vyučování, na oběd jsme chodili domů. Patří se připomenout, že v té době se chodilo do školy i v sobotu.

Pro většinu spolužáků byly oddychem i hodiny tělocviku. Ne tak pro mne. Fotbal, tolik populární hra, mne moc nebavil, asi proto, že jsem byl na ni „levý jak šavla“, neslo mně to. Naštěstí měl pro mne pochopení

a soucit pan profesor Šesták, takže jsem tělocvikem nějak „prokličkoval“. O něco lepší bylo pro mne v tělocviku v zimě sánkování na Lamberčáku a Kradlově. Tam když jsme se pořádně rozběhli, tak jsme ujížděli na sáních od Bačových až ke Kyjovce.

Zpestřením výuky byly i hodiny pracovního vyučování, když jsme chodili na jezdácká pole sbírat amerického imperialistického brouka – mandelinku. Rovněž jsme sbírali šneky a chrousty. Bylo to vždy lepší než počty a diktáty. Totéž platí o výtvarné výchově, kdy byl od neustále zkoušejících učitelů relativně klid. Sice jsem nebyl žádný Mánes, spíše Picasso, ale hodina alespoň rychle utekla a zase byla přestávka nebo dokonce konec vyučování. Jednou se mně hodina malování mimořádně líbila, to když jsem spolužákům a spolužačkám stál modelem. Podotýkám, že v té době jsem byl ještě šikovně štíhlý a jako model jsem byl oblečen tak, jak do školy chodili všichni kluci – v tepláčkách a kopačkách. Dobré na tom bylo, že spolužáci byli za mé více či méně podařené znetvoření oznamkování jedničkou, dvojkou, trojkou, kdežto já, za své pózování byl „po zásluze“ jaksi automaticky oznamkován jedničkou. A to jsem tam jenom stál a nic netvořil.

Méně populární ve starších ročnících byla povinná účast v prvomájovém průvodu. To jsme museli jezdit až do Břeclavi. V deváté třídě, coby urostlý jinoch, mně byl s důvěrou svěřen na dřevěné tyče rudý dělnický prapor. Tu jsem co chvíli při čekání na seřadišti zapichoval do silnice, a když jsme se rozpochovali, konec tyčky jsem si opřel o bok, abych si to nošení usnadnil. Po internacionále jsem vlajku odevzdal a teprve nyní jsem zjistil, že skoro jako nový, po starších sourozencích nošený, baloňák je zapek-

archiv J. Třetiny

Vícedenní výlet jsme naplánovali na přechod Vysokých Tater, což je v současné době nepředstavitelné. Mnohé naše výstupy a přechody sedel jsou nyní povolovány jen s placeným horským vůdcem. Dokumentuje to naši sportovní vyspělost a kázeň i skutečnost, jak nám naši učitelé důvěřovali. Při současné kázní a zdatnosti žáků by se toho učitelé neodvážili. Přiznávám, že ke zdaru přechodu přispělo též příznivé počasí. Vždyť nyní je úsměvné naše

litě ušpiněn térem, který se nabalil na konečtyčky, když jsem ji zapichoval do silnice. Maminka, která se už tak těžce smířovala s komunistickými svátky, byla na mě patřičně nahněvaná.

Ve škole jsem nebyl žádný premiant, učení mne moc nebavilo, nicméně pobyt ve škole přinesl své výsledky (za což s pokorou učitelskému sboru děkuji), které jsem zúročil na střední škole a poté po absolvování vojny i kněžském semináři, který mne nasměroval na cestu služby Bohu.

*P. Jiří Čekal, farář v Ratíškovicích
ročník 1947, bývalý žák školy*

Reaguji na výzvu ze zpravodaje Lanžhot a zasílám fotografie a několik vzpomínek z 9. třídy školního roku 1949/50, kdy jsme ukončili ZŠ. Jsou ze školního výletu a srazu padesátníků po 35 letech.

tehdejší vybavení - saka, košile s rozhalenkou, max. látkové bundy. Sportovní bundy měli jen učitel Blejchař a zubař J. Třetina. Jen ve výškách 2000 – 2600 m a při větru jsme to doplnili svetry, šály a pokrývkami hlavy.

Na našem ročníku bych chtěl připomenout, jak se nás dotýkaly změny ve školství po r. 1948. Po zrušení nižších tříd gymnázií se ze sekundy na ZŠ museli vrátit L. Kubíková, S. Ciprys, J. Pytel, L. Trčka, J. Třetina. Dále jsme byli poslední ročník, kdy před studiem na středních průmyslových školách byla nutná roční odborná praxe nebo absolvování učebního oboru. Od r. 1951 to bylo zrušeno, a dokonce při zřízení osmileté ZŠ mohli tyto školy navštěvovat i čtrnáctiletí, kteří neměli o studijním oboru vůbec představu. Důvodem bylo, aby díky kratší školní docházce byl posílen pracovními zálohami průmysl a mladšími techniky nahrazení starší z minulého režimu, kdy někteří, tzn. méně spolehliví byli přerazováni do dělnic-

kých profesí. Je tedy zřejmé, že do r. 1951 byla mnohem vyšší úroveň učňovských i středních průmyslových škol, což trvá bohužel doposud. Např. u čtyřletých učebních oborů s maturitou nevychází ani dobří řemeslníci ani dobří odborní techničtí pracovníci.

Díky tedy dřívějšímu systému před studiem na středních průmyslových školách s maturitou absolvovali učební obory stavební M. Pyskatý, L. Trčka, J. Třetina, J. Zich, strojní a dopravní S. Ciprys, J. Škrobáček. Připočteme-li k tomu gymnazisty F. Gála, M. Muchu, J. Pytla, studenty obchodní akademie S. Třetinu, F. Moučku a později absolventa vojenských škol pplk. L. Trubače i studenty VUT ing. Pytla a Ing. J. Třetinu, je to jistě dle vzdělání nejúspěšnější poválečný ročník. Většina žáků tehdy nastoupila do učebních oborů, jen 3 – 4 žáci ze třídy šli na studia. V našem ročníku to bylo víc jak polovina třídy. Nyní je

tomu spíše naopak. Že jsem nezmínil u naší smíšené třídy dívčí část? V té době byly studentky opravdu výjimky. Maximálně v některé třídě šla některá na pedagogické gymnázium, zdravotní nebo obchodní školu a vysokoškolačky se objevily až o některý rok později. V našem ročníku šla na pedagogické gymnázium J. Jeřábková a na obchodní školu L. Kubíková.

Úspěchem zdejší ZŠ a našeho ročníku také je, že jsme čtyři působili jako pedagogové. J. Jeřábková a M. Mucha na ZŠ a v pozdější době na středních odborných školách stavebního směru L. Trčka a Ing. J. Třetina.

Na úspěších našeho ročníku jistě měli především zásluhu vynikající učitelé: Z. Blejchař, J. Vaněk, O. Kudlík, J. Kuja, F. Prachovský, se kterým pak ještě v Brně spolupracoval dřívější žák Trčka.

*Jan Třetina, ročník 1935
bývalý žák školy*

v době války byl nápis předělán na: Občané svým dětem...

Ze slohových prací letošních devátáků

Za těch devět zatím nedokončených let jsem si ve škole prožila hodně. Ale čas strašně letí a než jsme se nadáli, jsou z nás devátáci, kteří nacvičují na ples a zanedlouho budou dělat přijímačky. Díky škole jsem navštívila mnoho nových míst a poznala mnoho nových lidí, na které (doufám) nikdy nepomenu. Ale především jsem se ve škole strašně moc naučila, protože podle mě by člověk v této době byl bez vzdělání nic. Na škole mám ráda lidi, kteří do ní chodí – lidé, kteří mají stejné zájmy jako já, lidé, se kterými si rozumím, lidé, na kterých mi záleží. Díky škole jsme „něco malého“ ve velkém světě. Po základce mám v plánu nějakou školu s maturitou – nejspíš obchodní akademii a pak se ještě uvidí, ale chtěla bych ve studiu pokračovat vysokou školou.

Miroslava Ferstlová, žákyně 9.A

Do této školy jsem začala chodit v září 2006. Celou dobu, co jsem chodila do školky, jsem se těšila, až budu „velká“ a bude ze mě školák. Můj sen se splnil a už devět let je ze mě školák.

Na prvním stupni všichni všechno hned řešili, kluci jenom prudili, místo aby se s námi normálně bavili. Nemuseli jsme

loutková pohádka pro prvňáčky

se tolik učit, a co si budeme povídat, život byl prostě lehčí. Potom jsme přestoupili na druhý stupeň a najednou už se k nám nikdo nechoval jako k malým dětem. Sice mi připadá, že čím jsem starší, tím víc mi dochází, kolik hodně toho před sebou ještě mám, ale to nevádí. Když jsem byla v první třídě, tak mi devátáci připadali jak už úplně dospělí lidé. Dnes jsem do tohoto věku dospěla a připadá mi to naopak. Jsme tak mladí, ale zároveň skoro dospělí, a v patnácti letech se musíme rozhodovat, kterou cestou v životě půjdeme. V porovnání se středoškoly se toho ještě máme hodně co učit.

Můj oblíbený zážitek ze školy je spojený s tím, když jsme v šesté třídě s paní učitelkou Hrubou hráli divadlo. Byli jsme dokonce i ve školce a tolik šťastných dět-

ských tváří jsem v životě neviděla. Také jsme jezdili na mnoho výletů. Od té doby, co máme za třídní paní učitelku Kubičkovou, se počet výletů minimálně zdvojnásobil. Neustále jezdíme na exkurze, které mám moc ráda. Bez mých spolužáků by to ale nebylo ono.

Naše základní škola mi dala hodně vědomostí, které budu potřebovat na gymnáziu, na které se chystám. Doufám, že bude fungovat ještě hodně dlouho. Hodně si toho za dobu svého fungování vytrpěla, a tak si zaslouží, abychom si jí víc vážili. Já naší škole přeju ke krásným devadesátým narozeninám jen to nejlepší a učitelům pevné nervy se všemi budoucími žáky.

Valerie Janovičková, žákyně 9.B

Do školy jsem se nikdy netěšila. Mamka je totiž učitelka, a tak se u nás doma o škole, žácích a o učení ustavičně mluvilo. Bratr je o pět let starší, má tedy přede mnou pořád náskok. V době, kdy začal chodit do první třídy, jsem byla batole. Když nastoupil na gymnázium, já jsem se stala prvňáčkem. Neustále se ho snažím dohonit, ale ani teď mi to nevyjde. On je maturant, já „devátačka“.

Začátek školní docházky mám spojený s mým třídním učitelem Leopoldem Králíkem. Spíš než na čtení, psaní a počítání si vzpomínám na školní „šlapací“ výlet k lednickému Apollu, sportovní školy v přírodě a neustálé vyzvánění jeho mobilu. Doteď si pamatuji kousek básničky, kterou jsme mu

složili na konci čtvrté třídy. „Sčítání a odčítání, to nás vždycky bavilo, do čtverky už nepatříme, teď už nám to skončilo.“

Při přechodu na druhý stupeň se ze sportovní třídy stala třída dějepisná. Přibyl učení a předmětů. Baví mě základy administrativy a informatika. Seznam všech výletů a školních akcí by byl dlouhý, připomenu jen některé: povinná škola v přírodě v Orlických horách, lyžařský kurz na Bílé, každoroční „klubkovýlet“, navštívili jsme též dost hradů, zámků a výstav. Letos nás čeká školní ples. Ale tím nejdůležitějším bude zvládnout přijímací zkoušky na střední školy.

Hedvika Klvaňová, žákyně 9.A

Do Lanžhota jsem nechodila od první třídy jako ostatní z naší třídy. Chodila jsem do Hustopečí. Už od školky jsem měla nejlepší kamarádku Sabinu. Od první do čtvrté třídy jsme měli paní učitelku, která mě neměla vůbec ráda a já ji. Naopak, měla v lásce moji rivalku Natálii, se kterou se nenávidíme, dalo by se říct od-

školní výlet

jakživa. Druhý stupeň jsem měla mnohem radši, jiní učitelé, inteligentně uvažující děti a taky automat na mléko, které jsem milovala. Chodili jsme více na výlety a už se k nám nechovali jako k dětem.

Od šesté třídy mě ale začali tři kluci shazovat ve všem, co se dalo. Pokračovalo to do sedmé třídy a vše se více zhoršovalo. Připadala jsem si jako černá ovce. Šlo to taky poznat na mé psychice a mé sebevědomí rozmetávali na kusy každý den. Bylo to pro mě utrpení. Vykoupením z pekla bylo, když jsme se přestěhovali na Slovensko a já začala chodit do Lanžhota. Matka se sice bála, že to s výměnou školy a úplně novým prostředím nebude lehké, ale se vším jsem se poprala dobře. Sice jsem poznávala nové prostředí, učitele a kamarády, ale jako bych začala nový život a ten starý nechala za zády. Jsem tady opravdu ráda a bude opravdu těžké tuto třídu opustit a jít na střední školu. Mám talent na jazyky a baví mě se je učit, proto bych chtěla odjet do zahraničí. Chtěla bych se podívat do Ruska, jet Transsibiřskou magistrálou přes celé Rusko a odtud letět do Kanady,

třeba do Toronta nebo Vancouveru. Los Angeles je pro mě město, kde bych chtěla žít, procházet se po Walk of Fame, centru města, vidět nápis Hollywood a mnoho dalších. Ne nadarmo se toto město přezdívá „Továrna na sny“.

Adéla Lounková, žákyně 9.B

Jako každý občan České republiky mám povinnost chodit do školy (Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání – část třetí, hlava I, §36, odst. 1). Do Masarykovy základní školy v Lanžhotě jsem nastoupil s odkladem v roce 2006. Jako každý prvňáček jsem si pyšně nesl svou aktovku a těšil jsem se, co všechno se naučím. Byl jsem zařazen do třídy první B, naším třídním učitelem byl tehdy pan učitel Milan Kocmánek, kterého jsme si všichni hned oblíbili. Postupem času však zájem o studium upadal, ba dokonce úplně zmizel. Když jsme se v páté třídě dozvěděli, že půjdeme na druhý stupeň a budeme mít nového třídního učitele, mnohým jistě ukápla slza. Pěkně jsme se rozloučili s panem učitelem, a než jsme se vzpamatovali, už jsme byli v druhé budově školy. Za třídní učitelku jsme dostali paní učitelku Hornákovou, na kterou jsme si zvykali o něco déle. Všichni jsme se ocitli ve velmi nepřátelském prostředí. Téměř každý předmět vyučoval jiný člověk a my jsme nevěděli, kde nám hlava stojí. I na tohle jsme si však zvykli. V sedmé třídě

Nové Mlýny - vodní záchranáři

vyšlo najevo, že je naše paní učitelka těhotná. Nahradila ji tedy naše dosavadní třídní učitelka, paní učitelka Kubičková, kterou máme taky rádi. Vybudoval jsem si několik přátelství a od osmé třídy doprovází mou školní docházku Rubikova kostka, s kterou trávím veškeré přestávky. Pomalu mi začíná docházet, že škola je opravdu základ života. Nyní jsem však v deváté B, tak škoda, že mi to nedošlo dříve. Proč chodím rád do školy? Protože nic lepšího než škola neexistuje. Bazinga! Na tuhle otázku nelze odpovědět byt jen poloracionální odpovědí. Škola mi „dala“ vědomosti a vzala peníze. Kdyby se vyučovala klingonština nebo alespoň ruština, tak bych sem možná chodil rád.

Vladislav Macíček, žák 9.B

Do školy jsem začal chodit v září 2006, a to k panu učiteli Králíkovi, kterého jsem si oblíbil. Hned po prvním měsíci školní docházky jsem si doma po příchodu ze školy úspěšně přivřel prst do dveří, což způsobilo, že jsem asi měsíc nemohl psát. Potom jsem si měl všechna cvičení v písance dodělat, což jsem do dneška neučinil.

Škola mě ale docela bavila a dařilo se mi. Na konci první třídy jsme šli pěšky na Pohansko. Ve druhé třídě jsem si našel nové kamarády a na konci roku jsme jeli na Apollo, kde jsme i spali a moc se mi tam líbilo. Třetí i čtvrtou třídu jsem též úspěšně překonal a na konci čtvrté třídy jsme jeli na kolech do Mikulčic. Ve třetí a čtvrté třídě jsme byli také na sportovních školách v přírodě na Nekoři. Tam se mi moc líbilo a nikdy jsem toho nelitoval. V páté třídě jsme byli přeřazeni na druhý

školní výlet

stupeň k paní učitelce Podhorské a opět jsme byli na škole v přírodě na Nekoři, což bylo ještě lepší, než ty dvě předchozí. Šestou a sedmou třídu jsem také tak nějak zdolal. V osmé třídě jsme začali jezdit na laboratorní práce na breclavské gymnázium, kam jsem taky začal chodit do biologického kroužku. Mimo to jsem chodil do kroužku v ZOO Hodonín. Devátou třídu zatím také tak nějak překonávám, i když už to nejde tak vesele jako v první třídě.

Škola mi toho dala určitě hodně, naučila mě psát, číst, počítat a dala mi mnoho dalších vědomostí. S naší školou jsem nikdy neměl žádné problémy, a to po všech stránkách. Do budoucna bych chtěl jít asi na gymnázium nebo na veterinární školu, to se však teprve uvidí.

Michal Tureček, žák 9.A

Vzpomínky na školu obrazem

karneval 1965

brigáda na Holištiáku

Včelky 1957

Národopisný soubor 1965

pěvecký sbor Jiskra

Pedagogové a správní zaměstnanci MZŠ

Spodní řada zleva: Helena Pláteníková (ředitelka školy), Renata Hromková, Tamara Šnídová, Jana Poláčková, Petr Vlasák, Milan Kocmánek, Iva Kocmánková, Miroslava Líbalová, Manfred Líbal, Zdenka Hrubá, Jiřina Podhorská, Jaroslava Kubičková, Lenka Halouzková, Liběna Štáhllová, Miroslava Létalová, Leopold Králík

Prostřední řada zleva: Jaroslav Drahokoupil, Bibiana Studničková, Eva Klvaňová, Jitka Kaňová, Ondřej Polásek, Anna Luklová,

Pavčina Neumannová, Rostislav Neumann, Marie Ciprysová, Jan Kosík

Horní řada zleva: Marie Poláčková, Leona Němečková, Miloslava Bartošíková, Ludmila Petrlová, Jarmila Tarhajová, Jitka Bartošová,

Roman Kosek, Dana Uhrová, Růžena Brantalíková, Jitka Kostková

Zážitky ze školy

Mikuláš

Maškarní karneval

Klubkovýlet - Hrušovany

Záchránná stanice Ikaros

Leporelo podle J. Lady

Turnaj v kulečnicku